

BIBELSK

TRO

1

 /2014

Fritt, uavhengig tidsskrift på evangelisk-luthersk grunn

23. årgang

www.bibelsk-tro.no

I dette nummeret:

- Forventningen om Jesu gjenkomst og broderkjærligheten
- Biskopene og "likekjønnet ekteskap"
- Skapt i Guds bilde, til mann og kvinne

PÅ BIBELENS STIFTELSE GRUNN

utgir tidsskriftet Bibelsk Tro

Formål og grunnlag:

Stiftelsens formål er å fremme bibeltro kristendomsforståelse etter Guds Ord på den evangelisk-lutherske bekjennelsesgrunn. Stiftelsen skal på det grunnlag som er nevnt nedenfor ved litterær virksomhet og på andre tjenlige måter hjelpe til å utbre bibelsk forkynnelse og lære, slik at evangeliet kan nå ut til menneskene og nådegavene få sin naturlige funksjon. Likedan vil en vurdere religiøse og åndelige strømninger, bevegelser, tidsaktuelle tanker, ideologier og tiltak i lys av Skriften.

Grunnlaget for stiftelsens virksomhet er den Hellige Skrift, forstått og brukt i lys av Bibelens eget Kristus-vitnesbyrd og Jesu og apostlenes skriftsyn, dvs. Skriftens vitnesbyrd om seg selv. Bibelen er Guds Hellige Ord, gitt ved den Hellige Ånds inspirasjon, troverdig og urokkelig, helt igjennom Guds Ord gitt i menneskelig språk.

Bibelens ord - slik det opprinnelig ble gitt - er uten feil og selvmotigelser i alle sine uttalelser når det forstås i samsvar med dens egne forutsetninger. Skriftens ord må tolkes ved Skriften selv. Bibelen er Guds åpenbaringsord, gitt oss som veiledning til frelse og evig liv. Den er den eneste, sanne og fullt ut tilstrekkelige, klare og absolutte autoritet og norm i alle spørsmål som angår kristen tro, lære og liv.

Den evangelisk-lutherske lære som er nedfelt i Den norske kirkes bekjennelses-skrifter er i samsvar med Skriften og følgelig bekjennelsesgrunnlag for stiftelsens virksomhet. Sentralt i denne lære står overbevisningen om "Skriften alene", "rettferdiggjørelsen ved tro på Kristus alene" og den evangeliske kirkeforståelse som legger vekt på det alminnelige prestedømme og nådegavehusholdningen.

Styret:

Pensjonert lektor/cand. theol. Olav Hermod Kydland (formann), baker Erik Nordbø (nestformann), avd.leder Olav Stokka, tømrer Jostein Vedøy og eiendomsmegler Edvard Jekteberg.

Varamenn: Pensjonert adjunkt Gunnar Holth, tømrer Magne Sunde, pensjonert prosjektleder Livar Wetteland.

Rådet:

Pensjonert lastebilsjåfør Tor Landro, bonde/cand. theol. Arvid Joramo, tidligere maskin- og industrimaler Svein Brattgjerd, næringsdrivende Eivind Nilsen, vaktmester Dagfinn Natland, byggmester Bernhard Sunde.

Faste medarbeidere i Bibelsk Tro:

Forkynner Kjell Dahlene, adjunkt Gunnar Holth, tidl. kretssekretær Erik Høiby, rektor Finn-Widar Knutzen, lærer Reidulf Tværåli, juridisk rådgiver Jan Endre Aasmundtveit, ekspeditør Immanuel Fuglsang (Danmark), pastor Henric Staxäng (Sverige), tømrer Eivind Ydstebø.

BØNNEVAKT FOR NORGE

Ønsker dere bønnesedler tilsendt, skriv til:

Bønnevakt for Norge,
Postboks 264,
4367 Nærbø

**BIBELSK
TRO**

*Fritt, uavhengig
tidsskrift på evangelisk-
luthersk grunn*

Redaksjon:
Eivind Gjerde
Olav Hermod Kydland

**Redaksjons- og
ekspedisjonsadresse:**
Postboks 264, 4367 Nærbo
olav.kydland@lyse.net

Internett:
www.bibelsk-tro.no
btpost@bibelsk-tro.no

Abonnement og gaver:
Persokkrossen 3
4046 Hafrsfjord
Postgiro: 0530.04.87884
Bankgiro: 3290.07.77786
Dansk postgiro:
1199 250-9350
Svensk postgiro:
106 4551-3

Kasserer: Edvard Jekteberg
Tlf: 51 55 02 48

Utkommer 6 ganger i året.

Årsabonnement:
Norge og Norden kr. 180,-
Til andre land kr. 210,-
Skoleungdom kr. 160,-

Bibelsk Tros kassetjeneste
Tlf: 51 68 90 31

*Redaksjonen er ansvarlig for
alt som kommer fram i leder-
spalten.*

*Konkrete synspunkter forøvrig
står de respektive forfattere
ansvarlig for.*

*Red. deler nødvendigvis ikke
alle disse, men er ansvarlig
for at ikke noe bryter
med stiftelsens formål og
grunnlag. Unntak fra dette
kan være ytringer i klipp- og
leserbrevspalten.*

*Ettertrykk kan skje ved
kildeangivelse.*

Layout: Rune Hegle

Trykk: Gunnarshaug Trykkeri
Tlf: 51 82 62 07

Forventningen om Jesu gjenkomst og broderkjærligheten	
<i>Leder. Av Eivind Gjerde</i>	4
Den trange porten	
<i>Andakt. Av Odd Eivind Stensland</i>	6
Fortell meg mer om Jesus	
<i>Sang. Av Harry Dixon Loes</i>	7
Hele Guds råd til frelse	
<i>Søkelys på forkynnelsen. Av Erik Høiby</i>	8
Du ble trett, men ga ikke opp	
<i>Bibelsk sjelesorg. Av Gunnar Nilsson</i>	11
I de siste dager	
<i>Bokklipp. Av Niels Ove Vigilius</i>	13
Jesus seiret over djevelen	
<i>Bokklipp. Av Øvind Andersen</i>	14
Bibelsyn – grenser og intellektuelt redeleg	
<i>Bladklipp. Av Johannes Kleppa</i>	15
NLA: Studentene har fått svar	
<i>Bladklipp. Av Per Haakonsen</i>	16
Israel fant gass og olje	
<i>Søkelys på Israel. Av Steinar Handeland</i>	17
Biskopene og "likekjønnet ekteskap"	
<i>Kommentar. Av Olav Hermod Kydland</i>	19
Skapt i Guds bilde, til mann og kvinne	
<i>Bibelforum. Av Stein Solberg</i>	24
Å bli rensset fra synd	
<i>Bokklipp. Av Hans Erik Nissen</i>	28
La Skriften for deg tenke	
<i>Dikt. Av Axel Remme</i>	29

***Kom, la oss kjærlig vandre og legge hånd i hånd
og holde av hverandre i dette trengsels land!***

***Som barn
vi være må,
på veien
ikke stride,***

Guds engler ved vår side som søsken med vil gå.

(G. Tersteegen 1738 / E. Schwartzkopf 1740 / G. Jensen 1915. Nr 565 v. 3 i Sangboken.)

Neste nummer av Bibelsk Tro, påskenummeret, kommer i mars.

Forventningen om Jesu gjenkomst og broderkjærligheten

AV EIVIND GJERDE

Vi har startet på et nytt år. Mange har store forventninger knyttet til det nye året. Store og gledelig ting vil skje i vennekrets og familie. Noen gleder seg til å gifte seg. Andre ser frem til at de er ferdig utdannet og kan starte i arbeidslivet. Noen skal ut på reise i den store verden og regner med at de vil gi gode og positive opplevelser. Andre ser på året med uro og bekymring. Vil det bli et nytt år med smerte og fortvilelse? Hvordan skal jeg klare arbeidet mitt og mine økonomiske forpliktelser når den fysiske og psykiske helsen ikke er god? Hvordan skal det gå med familien? Andre bekymrer seg for samfunnsutviklingen. Hvilken tid går vi i møte rent politisk sett? Mange av verdens politikere, miljøvernere og akademikere frykter for klimakrise og jordens overlevelse. Andre frykter den internasjonale terrorismen som islamistene målbærer. Deres demoniske inspirerte terror kan ramme hvem som, helst hvor som helst. Ingen en lenger trygg.

Det er mange forskjellige forventninger til det nye året, men det er en stor forventning som Guds folk er kalt til å ha også i 2014. Hvilken forventning er det? Svaret er: Forventningen om at Jesus Kristus vil komme tilbake. Kanskje blir 2014 gjenkomstens gledesfylte år. Glede for de troende. Forferdelse for de vantro.

Det er tusen ting på godt og vondt som vil fange vår interesse i 2014. Slik må det nødvendigvis være så lenge vi er her i verden. Men vi må ikke glemme at vår Frelser snart vil komme igjen. Jesus gjenkomst har aldri vært nærmere enn nå. Jesus vil komme igjen til frelse for deg som venter på Ham: *"Og liksom det er menneskenes lodd en gang å dø, og deretter dom, så skal og Kristus, etter å være ofret en gang for å bortta manges synder, annen gang bli åpenbaret,*

ikke for syndens skyld, men til frelse for dem som venter på ham." Hebr 9,27-28.

Det store spørsmålet er om den enkelte kristne er rede til å møte Jesus når Han åpenbarer seg fra himmelen med sin makts engler (2 Tess 1,7). Den som lever i troen på Jesus Kristus og i en glad forventning om at Han snart skal komme, han er rede.

Et usvikelig tegn på at en kristen er rede og at hans tro på Jesus er sann og ikke falsk, er broderkjærligheten! *"Vi vet at vi er gått over fra døden til livet, fordi vi elsker brødrene. Den som ikke elsker, blir i døden."* 1 Joh 3,14. Det er ikke alltid så lett for en kristen å si at Han virkelig elsker Gud som er en usynlig ånd. Men om han er glad i de andre kristne, det kan han mye lettere konstantere. Dersom en kristen med hånden på hjertet kan si at han elsker brødrene, elsker han også Gud. Og motsatt, dersom han ikke elsker sine kristne brødre og søstre, så elsker han heller ikke Gud. Broderkjærligheten er et usvikelig kjennetegn på en kristen om han virkelig er frelst eller ikke. Apostelen Johannes skriver at vi kan vite at vi er blitt frelste, ved at vi elsker brødrene.

Det er i Guds Ord en nær sammenheng mellom Jesu gjenkomst og broderkjærligheten. Apostelen Peter skriver i sitt førte brev: *"Men alle tings ende er kommet nær. Vær derfor sindige og edrue, så dere kan be. Fremfor alt, ha inderlig kjærlighet til hverandre, for kjærligheten skjuler en mengde synder"* (4,7-8).

Den sterke og omsorgsfulle kjærligheten som hersker mellom alle sanne kristne, er et verk av Den Hellige Ånd. Når et menneske blir frelst og tilgitt alle sine synder ved troen på Jesus Kristus, er dette et guddommelig under utført av den store Livgiveren, Den Hellige Ånd: *"Og håpet gjør ikke til skamme, for Guds kjærlighet er utøst i våre hjerter ved Den Hellige Ånd som*

er oss gitt” Rom 5,5 Åndens første frukt i en kristen er kjærligheten. ”Men Åndens frukt er kjærlighet, glede, fred, langmodighet, mildhet, godhet, trofasthet, ydmykhet, avholdenhet. Mot slik er loven ikke” Gal 5,22. Det er kjærligheten til Gud og mennesker. Denne kjærligheten er den mest fantastiske form for kjærlighet. Den har fått navnet agape på gresk. Agape er et ord for den fullkomne kjærligheten som er fullstendig uselvisk og ikke-egoistisk. Agape er uttrykk for Guds nådefulle og barmhjertige kjærlighet til oss i Jesus Kristus. Agape brukes også om broderkjærligheten og den kjærligheten en gift mann skal vise mot sin hustru (Ef 5,25 og 28).

Det er kjærligheten til Gud og mennesker som gjør at alle gode frukter vokser fram i en kristens liv. Det er den samme kjærligheten som driver et menneske til en tjeneste i Guds rike. Det er den samme kjærligheten som får mennesker til å bryte opp fra venner og familie og reise ut til jordens ender med evangeliet. Det er den samme kjærligheten som gjør at en kristen er mild og tålmodig mot alle mennesker, og ikke minst mot medkristne som har falt og som må reises opp igjen.

Den kristne som har fått sett inn i steingrunnen i sitt eget hjerte, vil være mild mot dem som lot seg lokke og forføre til synd. Han vet at han lett kunne ha falt i det samme. Den ufattelige nåde og tilgivelse som han selv har mottatt, vil gjøre at han vil være barmhjertig og tilgivende overfor sin neste og ikke minst sine brødre i Herren. Ordet i Efeserbrevet vil han gjerne leve etter:

”Vær gode mot hverandre, vis barmhjertighet så dere tilgir hverandre, likesom Gud har tilgitt dere i Kristus.” (4,32).

Broderkjærligheten og forholdet til Jesus Kristus kan ikke skilles. Det hører uløselig sammen: Det viser Det Nye Testamentet en rekke ganger: *”Men om broderkjærligheten er det ikke nødvendig å skrive til dere. Dere er jo selv lært av Gud til å elske hverandre.” (1 Tess 4,9)* *”Ved ham er dere kommet til tro på Gud, som reiste ham opp fra de døde og ga ham herlighet. Derfor er deres tro også håp til Gud. Rens da deres sjeler i lydighet mot sannheten til oppriktig broderkjærlighet. Elsk hverandre inderlig av hjertet!” (1 Pet 1,21-22).*

I Tessalonika levde de kristne i et rett forhold til hverandre. De trengte ingen påminnelse om å elske hverandre. Men gjør vi det samme som dem? I den siste tid like før Jesus kommer igjen, vil lovløsheten ta overhånd. Det vil ha den tragiske konsekvens at kjærligheten skal bli kald hos de fleste. Broderkjærligheten vil kjølnes.

Hvordan står det til? Hva vil du fylle hjerte og sinn med i 2014? Vil du fylle deg med det som virker synd og lovløshet, eller vil du vende deg fra synden og det som bryter ned? En kristen har en vei å gå, og den heter Jesus Kristus. Han er veien og sannheten og livet. Et ja til Jesus Kristus er et nei til synd og lovløshet, og lovløshetens kulde vil ikke ødelegge ditt gudsforhold og bryte ned kjærligheten til brødrene.

“La broderkjærligheten vare ved!”
Hebr 13,1 □

Bíbelsamling på Audnastrand leirsted 17.-20. juli 2014

Talere: Erik Trans og Dagfinn Natland.

Sangtime ved Oddbjørg og Kjetil Fredriksen.

Program i nr 3/2014 av Bibelsk Tro.

Den trange porten

AV ODD EIVIND STENSLAND

"Gå inn gjennom den trange port! For vid er den port, og bred er den vei som fører til fortapelsen, og mange er de som går inn gjennom den. For trang er den port, og smal er den vei som fører til livet, og få er de som finner den." (Mat 7,13-14)

En dør er noe som er kjent for alle mennesker. Daglig går vi gjennom mange dører. En dør fører oss fra et sted til et annet sted. Når vi skal forlate dette livet her på jorden, og skal inn i himmelen, så må vi gå gjennom en dør. *"Jeg er døren. Om noen går inn gjennom meg, skal han bli frelst."* (Joh 10,9). Noa fikk beskjed om å bygge en ark. (1 M 6,17-20). Så gikk han og familien inn i arken, og *"Herren lukket etter ham."* (1 M 7,16). Så kunne regnet bare komme, for de satt trygt inne i arken. De hadde gått inn gjennom en dør, og der holdt Herren sin beskyttende hånd over dem. (Jfr. 2 Pet 2,5)

En annen gang vi leser om døren, er i Mat 25,1 flg: *"Da skal himlenes rike være å ligne med ti jomfruer som tok sine lamper og gikk ut for å møte brudgommen. Men fem av dem var uforstandige og fem kloke."* Da brudgommen kom gikk de som var rede inn med ham til bryllupsfesten. Og døren ble stengt (v. 10). Da de andre kom og ville inn, var døren lukket, og de var evig fortapt. Det er to veier, to porter, og navnene på dem står i Jer 21,8: *"Og til dette folket skal du si: Så sier Herren: Se, jeg legger fram for dere livets vei og dødens vei."*

Hvorfor kalles den trang og smal? Er det trangt hos Jesus? Er det ikke slik at "En port til himlen åpen står?" Er det ikke adgang for alle? Du skal merke deg at inngangen til fødselskirken i Betlehem er så lav, at en må bøye seg for å komme inn. Når vi taler om den trange porten sier Augustin at "ved inngangen til Skriften er det så lavt, at en må bøye seg." Det betyr at vi må bøye oss for Ordet. De fleste i dag vil ikke bøye seg for det som Herren har sagt i sitt ord, men de

vil selv avgjøre hva som er rett og galt. Det går ikke, det er fordi porten er smal. (Jfr. 2 Kor 10,5). Hvorfor taler Jesus om den trange porten i bergpreken, som er en tale til de kristne? Da er de jo allerede kommet innenfor den trange porten. Da går de allerede på den smale vei. Hvorfor gjentar Jesus dette? Det er fordi vi hele tiden har en natur som vil gå våre egne veier. Derfor trenger vi å høre dette om igjen og om igjen. (Luk 13,23 flg.)

1. To veier ligger foran deg, på en må du gå. Velg rett og velg i tide, om du vil målet nå. Den ene går til himlen, til salighet hos Gud. Den andre vil deg føre til sist i mørket ut.

Kor: ∴: Hva velger du så? ∴:

To veier ligger foran deg, på en må du gå.

∴: Hva velger du så ∴:

Velg rett og velg i tide om du vil målet nå.

2. To veier ligger foran deg, en smal og en bred. Den første har en fører, ja, der er Jesus med. Den andre vei er dunkel, du vet ei hvor du går. I mørket må du vandre og mange sår du får.

3. Den første vei er stenet, men styrke du får. For Jesus deg jo hjelper, ved siden din han går. Den vei er full av trengsel og kjempe må du visst.

Men den som vinner seier, skal kronen få til sist. □

NB! Husk å melde adresseforandring når du flytter!

(Også om du bare bytter gatenavn eller gatenummer.)

Husk å oppgi fullstendig adresse!

Fortell meg mer om Jesus

Av Harry Dixon Loes (1895-1965)

*Vår frelser dyr og kjær steg ned fra himmelen,
utgjød sitt dyre blod på Golgata.
Han led og stred og vant en evig frelse,
det var for deg og meg han livet gav.*

*Kor: Fortell meg mer om Jesus og om himlen,
si meg mer om Jesu kjærlighet.
Han som snart skal komme for å hente
sin brud til evig fred og herlighet.*

*Han går i forbønn inn for Herrens trone,
For den som elsker ham og til ham ber.
Jeg hviler i min Frelasers trygge hender,
mitt håp er satt til ham, hva enn som skjer.*

*Jeg ser med lengsel frem til Jesu komme,
alene han gir fred som vare vil.
All skapning stunder til hans åpenbaring,
kom kongers konge, alt deg hører til.*

Hele Guds råd til frelse

Apg 20,17-32

AV ERIK HØIBY

I disse versene fra Apg 20 slår Paulus fast hva Bibelen legger oss på hjertet om forkynneren og hans forkynnelse. La oss derfor forsøke å se vårt emne i lys av denne overskrift.

1) Det første Bibelen sier oss om forkynneren er at han er kalt av Gud og utvalgt til å forkynne evangeliet.

I 2 Kor 5,20 sier Paulus rett ut at vi er "sendebud i Kristi sted". Et annet sted (1 Kor 4,1) bruker han uttrykket at vi er satt i denne verden som "Kristi tjenere og forvaltere av Guds hemmeligheter."

Disse ord viser oss hvilket privilegium det er å være forkynner. Ja, jeg hadde nær sagt med tre uttrykk at å være forkynner er nåde, glede og ansvar. Slik så Paulus på sitt forkynnerkall, og slik burde det også være med oss.

"Hvor er jeg sæl, som kan med liv og med sjel tjene så nådig en Herre"

2) Det andre Bibelen sier oss er hvilken hensikt Gud har med forkynneren.

I Apg 14,22 heter det om Paulus og Barnabas at de styrket menighetens tro, mens Paulus her i sin tale til menighetslederne i Efesus (v. 28) ber dem vokte Guds menighet. Eller vi merker oss uttrykkene lære, formane, irettesette, trøste. Alle disse ordene peker i mot Guds egentlige hensikt med forkynneren.

3) Det tredje Bibelen sier oss om forkynneren er hvordan hans forkynnelse skal være, og hva hans budskap skal inneholde.

På dette spørsmål er det vår tekst gir svaret: Vi skal forkynne hele Guds råd.

Dog skal vi være klar over at i sin avskjedstale til menighetslederne i Efesus, streker Paulus under at det i bunn og grunn eksisterer to slags forkynnelse blant forkynnerne:

1. Det er den forkynnelse som holder noe tilbake (v. 20 og 27).

2. Det er den forkynnelse som taler hele Guds råd.

Hvis vi så vil komme med en forklaring til disse to, kan vi sikkert si det slik at mens den ene gir akt på Skriftens hele lære (dvs. Guds evige frelsesplan i Kristus), vil ikke den andre skåne hjorden, men føre svikefull tale som lokker disiplene etter seg, slik Paulus uttrykker det i vår tekstsammenheng (v. 29-30).

Ordene fra Apg forteller oss altså at Paulus allerede i sin tid forutså en avsporing i forkynnelsen fra Skriftens sanne lære, og denne paulinske profeti kan kirkehistorien selv bekrefte har gått i oppfyllelse.

For oss i dag kan det sikkert synes lettere med fortiden som utgangspunkt å peke på avsporinger i forkynnelsen, men retter vi søkelyset inn i mot vår tid og vårt århundre vil vi finne at avsporingene i forkynnelsen i dets mange utgaver er en realitet også i vår tid.

Derfor tror jeg at vi gjør rett i å se et lite øyeblikk på noen av de avsporinger som ikke minst gjør seg gjeldende i forkynnelsen fra våre prekestoler i dag.

1) For det første vil jeg nevne det som har med sensasjon å gjøre. I og for seg behøver ikke sensasjon å være noe galt ved forkynnelsen, for det heter jo også om Jesus at hans forkynnelse vakte oppsikt blant folket (Mat 7,28). Men farlig blir sensasjonsforkynnelsen om den føres ut på viddene bort fra frelsens grunnsannheter, for da blir den lett til interessant underholdning som smaker fortreffelig for kjødet i stedet for åndelig føde for sjelene.

2) En annen avsporing finner vi i den sterke appellen til viljes og følelseslivet som er karakteristisk for den mere "moderne" vekkelsesforkynnelse. Det ser faktisk ut for at det går an å få i stand en sjelelig rørelse som i det ytre kanskje ser ut som vekkelse, men som på bunnen bare er menneskeverk.

Her må jeg tenke på hva det fortelles om israelittene i 2 M 12 at da disse dro ut av Egypt,

var det en hel flokk som ble en snare for Guds folk da prøvelsene begynte.

3) En tredje avsporing i forkynnelsen går i stikk motsatt lei, nemlig at det er Gud som må gjøre alt. Du kan ingenting gjøre. Det er Gud som må omvende deg. Gud må gjøre alt, du må bare vente på troen.

Hvor sant dette enn er, og i tråd med vår barnelærdom kan disse ting forkynnes så ensidig og forkjært at ansvarskjenslen svekkes og sjelene føres inn i en falsk forestilling om Guds frelsesplan.

4) En fjerde avsporing er den begredelige sammenblanding av lov og evangelium. Man forkynner altså slik at loven blir evangelium og evangeliet omgjort til lov. Det later dessverre til at mange forkynnere bærer preg av et uklart syn på lov og evangelium, og dette er trolig den alvorligste avsporing vi møter i mye forkynnelsen i dag.

5) En femte avsporing går i den retning at man skal arrestere en rett-troenhet som man i sin forkynnelsen mener er død ved å sette trykket på ordet opplevelse. Dermed blir forkynnelsen så følelsesladet og egosentrisk opplevelsesfylt at Skriftens læremessige tyngde forsvinner.

En slik forkynnelsen leder tilhørerne bort fra frelsessannhetene og fundamentet i Skriften. Når det kommer til stykke, er det ikke våre opplevelser som frelser fra ugudelighet, men Gud som tar syndere til nåde for Jesu Kristi skyld. At dødsdømte syndere ved Kristi forsoning kan bli forliket med Gud er den største av alle opplevelser å forkynne, om dette har blitt oss til del.

6) En sjettede avsporing går på selve forkynnelsen om den kristne tro. Av og til fremstilles troen fra enkelte prekestoler som regelrett krav, og enda verre blir det når den blir fremstilt som noe det falne menneske må prestere ved egne kraftanstrengelser og forsakelse for å bli godtatt av den hellige Gud. En slik forkynnelsen er helt på siden av det Bibelen forkynner om den kristne tro. Tro er ikke krav om selvprestasjon og religiøs skikkethet. Tro er en gave som Gud av nåde skaper i en synders hjerte for Jesu skyld. Vi tildeles denne gave uforskyldt.

7) Til sist vil jeg nevne en viss avsporing også i forkynnelsen av Ordet og Sakramentene. Her går det an å gå i to grøfter. Enten å utelate sakramentene fra Ordets forkynnelsen eller å gi sakramentene så stor vekt at lovens og evangeliets plass i forkynnelsen totalt blir skjøvet til side. Læreforvirringen er trolig årsak i fortielse av sakramentene. Det er skapt skille mellom Ord og Sakrament i vår forkynnelsen, derfor må det presiseres at begge deler, både Ord og Sakrament, bør forkynnes på en klar og bibelsk måte uten at frelsesveien skal tåkelegges for vår tilhørere.

Vel, vi har sett på noen av de avsporinger ved forkynnelsen som gjør seg gjeldende ikke minst i vår tid, og vi er sikkert enige om at felles for dem alle er *"at de holder noe tilbake"* slik Paulus uttrykker det i Apostelgjerningene.

Men så ligger det nær å spørre: Hvordan skal så du og jeg som Kristi vitne bli mer skikket til vårt ansvarsfulle arbeid i Guds rike?

Jo, vi må oppdage at det går en vei mellom alle avveier i forkynnelsen, og denne vei kaller Skriften *"å forkynne hele Guds råd til frelse."*

Går vi så dypere inn på spørsmålet om hva denne forkynnelsen innebærer, finner vi svar i tre punkter slik forkynnerlinjen ble trukket opp under kirkestriden i 1950 årene.

1. For det første innebærer den et sant, levende og åndsinspirerende evangelium, forkynt til vekkelse med front mot vranglære og vranglærerne. Under enhver omstendighet må det klart og tydelig understrekes hva Jesus Kristus og han korsfestet står for i all kristen forkynnelsen.

"For jeg ville ikke vite av noe blant dere, uten Jesus Kristus, og ham korsfestet" (1 Kor 2,2).

Dette er bærebjelken i all evangelisk forkynnelsen.

2. For det annet stadfester den nådegavens rett og betydning i Kristi menighet på jord.

3. Og endelig understreker den brodersamfunnets reelle verdi.

4. Misjonsperspektivet – alle menneskers frelse, 1 Tim 2,4.

5. En sterk forkynnelse av det kristne håp og Jesu gjenkomst.

Hele Guds råd til frelse må med i forkynnelse, bibelstudium og sjelesorg (Apg 20,24-27), om vår forkynnelse og vitnemål skal treffe blink.

Med disse ord er den gamle forkynnerlinjen risset opp. Men la oss huske at det holder ikke bare i teorien å markere den, vi må også med villighet oppfølge den i praksis.

Når det så gjelder spørsmålet om hvordan denne forkynnelse skal lykkes, gir Paulus svar gjennom Ordet i dag.

1) Ved å *"gi akt på dere selv"*, sier han (v. 28) og til sin unge venn Timoteus føyer han til: *"Og på læren"* (1 Tim 4,16).

Det betyr for det første at skal forkynnelsen bære frukt, må vi til daglig leve i korsets nærhet.

La oss derfor ikke glemme at vårt arbeid i Guds rike, enten det er på prekestolen eller andre steder, det har bare verdi i samme grad som det er innvidd og utført under bønn.

Det heter om apostlene at da disse var blitt løst fra sitt arbeid som diakoner, sa de: *"Men vi vil holde ved i bønnen og Ordets tjeneste"* (Apg 6,4).

Dette viser oss hvilken betydning bønnen har for vår forkynnelse og for vitnetjenesten. Bønnen gjør oss sterke og uangripelige. Forberedelse i bønn gjør oss frimodige til å

forkynne. Ja, uten et inderlig bønneliv vil alle fortrinn, erfaringer og arbeidsmetoder være nytteløse i forkynnelsen. Derfor vil det snart merkes av den åndelig våkne tilhører om vi kommer ut fra helligdommen med et budskap fra Herren eller om vi *"taler av oss selv."*

2) Det andre som skal prege vår forkynnelse er en klippefast tro på det ord vi forkynner.

Dersom Ordets brodd har truffet oss, vil det også treffe den som hører på oss, for er vi selv grepet av budskapet, vil det uvilkårlig smitte over på andre.

Det fortelles om den kjente Gisle Johnson at en fritenker skal ha sagt om denne mann at *"han trodde hvert ord han talte."* Det samme må kunne sies om oss i dag som Ordets tjenere, for da får tilhørerne nettopp tillit til det budskap som vi forkynner.

3) Og det tredje vi skal gi akt på er at vår forkynnelse er ledet av Den Hellige Ånd.

"Jeg tror på Den Hellige Ånd." Den setningen må prentes inn i hjertet på enhver av oss som forkynner Evangeliet. Og hvis Ånden får føre oss inn i Ordet, da vil han gi oss de rette tekster og salve budskapet så det når inn til hjertene på dem som hører.

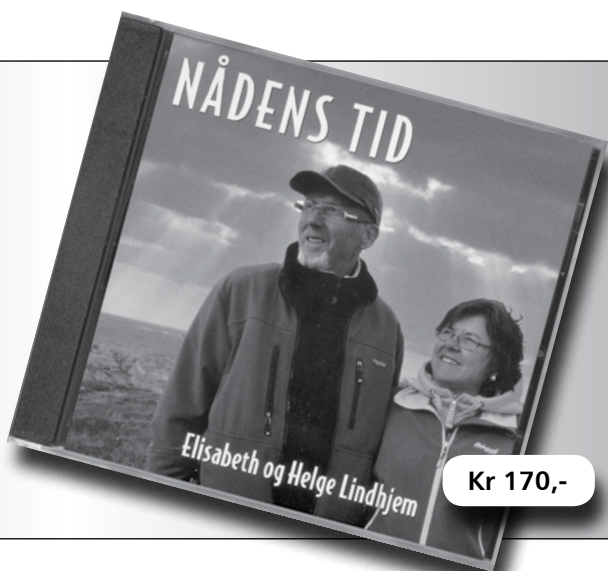
Vi kjenner sikkert på vår skrøpelighet og udugelighet som Kristi vitner, men la oss likevel be bønnen om at Jesus må bruke oss i ydmykhet. Amen. □

CD

**"Nådens tid" med sang av:
Elisabeth og Helge Lindhjem**

**Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no**

**Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk**

Du ble trett, men ga ikke opp!

AV GUNNAR NILSSON

Dette kunne ha vært en positiv omtale av et menneske. Men når vi møter dette ordet hos Jesaja, som en beskrivelse av vandringen på livsveien i åndelig forstand, så dreier det seg her om det som leder til menneskets fortapelse. *"På din lange ferd ble du trett. Likevel sa du ikke: Jeg gir tapt! Du fant ny livskraft for din hånd, derfor ble du ikke svak"* (Jes 57,10).

Dette er en sak det tales lite om i våre dager. Det tales mye om Jesus, om at vi må komme til ham, ja, at vi må bekjenne våre synder for ham. Men likevel er det noe som mangler. Det finnes store skarer av ungdom også i dag som vil være Guds barn og som har bestemt seg for å følge Jesus. De har bekjent sine synder for ham. De er virkelig blitt "kalt" til Guds rike. Men det er få av dem som er født på nytt. Hvordan henger dette sammen? Jo, det kommer for en stor del av forkynnelsen. De får ikke den veiledningen de skulle hatt, en hjelp til å gi opp på sin lange ferd. En hjelp til å gå konkurs på det som kanskje er det vanskeligste, konkurs på sin egen kristendom.

Gud sier gjennom profeten Hosea: *"Se, derfor vil jeg lokke henne og føre henne ut i ørkenen og tale vennlig til henne, og så snart hun kommer derfra, vil jeg gi henne vingårdene tilbake [Svensk oversettelse: "sin rätta vingård"] og gjøre Akors dal til en håpets dør for henne. Hun skal takke der, som i sin ungdoms dager, som den dag hun drog opp fra landet Egypt. Og det skal skje på den dag, sier Herren, at du skal rope: Min mann! Du skal ikke mer rope til meg: Min Ba'al!"* (Hos 2,14-16).

Israels folk led under synden i Egypt. De ble nådd av Guds kall. Han ville gjøre dem fri. Han ville føre dem til et land som fløt av melk og honning. De ble utfridd ved mange tegn og under. Det var en stor glede å ha kommet bort fra fienden. På den andre siden av Rødehavet danset de og sang i sin glede over utfrielsen. Men før de kom fram til det lovede landet skulle de få sin

"rette vingård" i Akors dal. Det er tårenes dal der alt er håpløst (se Jos 7,24-26). Det var noe som måtte skje med dem. For til tross for at de hadde hørt Guds kall, og virkelig hadde forlatt livet i Egypt og tilba Gud, så Gud det annerledes. De sa ikke *"min mann"* om Gud, men *"min Ba'al"*. Men dette var ikke bevisst for dem. For dette skjedde ikke i det ytre, men i hjertet. Dette ble åpenbart i Akors dal, og dette ble derfor en tårenes dal. Men der en gråter over sitt hjerte, der skal det tales om håpet. I tårenes dal, etter at de hadde forlatt Egypt, der skjedde det en overgang slik at Herren ble deres mann. Det er så lett å gå utenom Akors dal. Det er jo tårenes dal. Vi mister kanskje vår ungdom om vi leder dem dit. La oss heller ta en vei rundt denne dalen. Slik virker det som holdningen i kristenheten er i dag. Ja, gi ikke opp selv om du blir trett! Finn ny kraft! Hvordan var det da Jesaja sa det? Jo, vi kan si det slik at siden du lever av dine henders gjerninger finner du ny livskraft.

Det kan virkelig være fantastisk for den som har vandret som et verdslig menneske å få åpnete øyne, og få se den åndelige verden. Se at han har en Far i himmelen, en Frelser som ga sitt liv for ham. Og så få overlate seg til ham, få oppleve at han har en Far. En han kan gå til med sine synder og få tilgivelse. Slik kan det også være for en som har vokst opp i en kristen familie. Men så begynner synden å brenne i hans hjerte. Han går til Jesus med sin skyld. Det blir som et nytt liv. Men for mange blir dette likevel et liv i egen kraft, i eget arbeid. Likevel er det et fantastisk liv, for det er et liv som en "Jesu disippel", med nye visjoner. Men Gud ledet Israel til Akors dal, og Jesus leder også sine dit, til korsfestelsen. Til tårenes dal, til sorgens dal. Der alt bryter sammen.

Dette beskrives om og om igjen i Bibelen. I Det gamle testamentet kanskje klarest i beskrivelsen av Jakobs liv. Han som møtte Gud ved

Betel der han så himmelstigen. Her ga han Gud et løfte om at Gud skulle være hans Gud. Så gikk det mange år med stor velsignelse, og han ble en rik mann. Og så tenker han at han skulle gå inn i det lovede landet uten problemer. Men der møter han Gud som hindrer ham i å komme inn. Han kommer i en strid med Gud som sin motstander. Han blir beseiret og får "velsignelsen" og får så komme inn i landet, men for alltid haltende. Han er ikke en så "feilfri" gående mann på himmelveien som han var tidligere. Det er den samme Jakob, men allikevel ikke den samme. Han har møtt Gud, og så halter han. Det gjør alle som har møtt Gud og som har fått et nytt navn. Ett før og ett etter. Tidligere gikk han også med staven (evangeliet) i hånden, men han trengte den ikke like mye da.

Hva kan disse bildene lære oss? Jo, når vi vandrer slik som Jakob gjorde, og når vi fortsatt vandrer med en hemmelig uro og vårt hjerte er festet til denne verden, kanskje i arbeidet for Guds rike, men likevel et verdslig Guds rike, så ønsker vi oss videre. Og hva skal vi da gjøre? Hva skal jeg gjøre når jeg ser at det er noe som mangler, når jeg har en uro, når det er noe som ikke stemmer? Ja, det er jo ikke jeg som skal gjøre noe. Det er Ånden som må gjøre det, og som må la sitt lys opplyse mitt hjerte og åpenbare min vantro. *"Og når han kommer, skal han overbevise verden om synd (...) fordi de ikke tror på meg"* (Joh 16,8-9). Her kan ikke loven gjøre noe, for loven åpenbarer ikke vantroen. Det er det evangeliet som gjør. Det gjør den oppstandne med sin Ånd. Slik som når han viser seg for Saulus på veien til Damaskus. Det var ikke loven som gjorde ham blind.

Men for mange går nettopp Jesajas ord i oppfyllelse. Det er mange som strever, etter noen år som "kristen". Men hva får de for hjelp? Ja, som regel får de ikke den hjelpen at de får høre at du er ingen kristen, det er bare noe du tror. Men de får det rådet "å leve av sine henders gjerninger". De må bare ennå mer bekjenne sine synder, gå med sine synder til Jesus. De må bare tro på nåden. De må leve ut sin kristendom. De må! Så kanskje de finner ny kraft i sine henders

gjerninger, i hva de gjør. De oppfyller jo det man må. Eller de vil det i alle fall. Og så går de aldri konkurs. Og man holder mange på denne plassen, med følelser og "religiøs underholdning". Man får alltid en følelsesmessig opplevelse når man går på møte. Stemningen er så bra, og der er det så mange. Og slik kan man fortsette. Man gir aldri opp! Det finnes så mange som slipper dem inn i himmelen slik de er. Man har jo sin kristendom. Man gjør slik som Luther skriver om i sin fortale til Romerbrevet, at når man hører evangeliet, så lager man seg fort den tanke i hjertet at en tror. Men dette er bare en drøm og en tanke, sier han. Det er en egen kristendom. "min kristendom". Man sier egentlig "min Ba'al" i stedet for "min mann" om Herren.

Troen er ikke noe jeg skal gjøre, den er en Guds gave til den fattige og tomme som intet har og intet kan, heller ikke tro. Tidligere ble det talt om en "tatt tro", en tro som jeg tok selv, og om en "gitt tro", en tro som jeg har fått av Gud. Forskjellen er et skille mellom liv og død. Har du en tro som er tatt eller en som er gitt? Gitt fordi du ikke fikk det til, heller ikke med å tro.

Hva skal jeg gjøre? Når Jakob kjempet med Gud og fikk hofteskålen slått ut av ledd ville Gud gå fra ham. Da gjør Jakob for en gangs skyld det som er rett. *"Jeg slipper deg ikke uten at du velsigner meg"*, sier han (1 M 32,26). Men da spør Gud først etter hans navn, og han må komme fram med det som er det verste. For navnet er Jakob, "bedrageren". Ikke bare den som har bedratt sin far og sin bror, men også Gud. For han har vandret som en kristen, uten å være født på nytt. Men når han har bekjent det, så kan han få velsignelsen. Slik vil Gud at vi skal bekjenne med vår egen munn. Bekjenne vår tomhet, vår vantro, vår konkurs. Men tenk så vanskelig dette er når jeg har vært en "kristen" i kanskje tjue år, har vært predikant og søndags-skolelærer. Hva skal mine venner si som regner meg som en kristen? Ja, mange av dem kommer du sannsynligvis til å få som dine verste motstandere. Men noen kommer til å få se lyset i ditt liv, og dras mot det. De kommer til å se at du er et nytt menneske. For Jakob gikk solen opp,

står det. Jakob fikk ikke noe lett liv. Men Solen (Jesus) lyste over det. Og staven (evangeliet) var nå hans støtte og trøst. Og så kom han hjem til slutt, etter et slitsomt liv. Nå er han framme. Nå er han hjemme. Vil du også hjem? Da får du gå

Jakobs vei. Ikke leve av dine henders gjerninger. Du må gi opp – bli svak. Så kan Jesus bli ditt alt.

For mange er det kanskje dunkelt det som her er talt om. Forstår du det ikke? Kanskje bør du da be Gud om søvnløse netter? □

I de siste dager

AV NIELS OVE VIGILIUS

To mektige kjemper om menneskets sjel: Gud og Satan. En veldig tvekamp pågår, en uavlatelig og stående strid mellom lys og mørke, sannhet og løgn, liv og død.

Det avgjørende slaget er utkjempet og kampens endelige utfall er gitt på forhånd. Kristus har ved sin død gjort ham maktesløs som har dødens velde, og fridd oss ut av dødsfyrstens grep (Heb 2,14 og 2 Tim 1,10).

Han har vunnet det store slag,
Satan bundet til dommedag,
åpnet oss himmelens port!

Den store drage, den gamle slange som kalles djevelen og Satan, hele verdens forfører, er styrtet ned fra himmelen til jorden (Åp 12,7-12; Luk 10,18; Joh 12,31). Og snart skal ildsjøen bli hans ende (Åp 20,10).

Frelsen og kraften og Riket er Guds, og makten Hans Salvede (Åp 12,10). All makt i Himmelen og på jorden (Mat 28,18).

Seieren er vunnet, Satan er bunnet. Men han fnyser og raser og kjemper ennå. Med et hvitgløende hat til Herrens Salvede og Hans folk og med så mye desto større villskap

nå som han vet at slaget er tapt, og hans tid er kort.

I himmelen finnes der ikke mer noen plass for ham. Men her på jord går han stadig omkring som en brølende løve og søker hvem han kan oppsluke så langt som den lenke Gud har lagt ham i, tillater ham det. Men heller ikke et skritt lenger!

Åp 12,12: *”Derfor fryd dere, himler, og dere som bor i dem! Men ve jorden og havet! For djevelen er steget ned til dere i stor vrede, fordi han vet at han bare har en liten tid.”*

Vi lever i sluttoppgjørets tid. I de siste dager.

Da skal det i følge Skriften skje veldige åndsutgytelser ikke bare fra Himmelen (Joel 3,1ff.), men også fra Helvedes avgrunn og brønner. (Mat 24,24; 2 Tess 2,8-12; Åp kap. 9, kap. 13 og 16,12-14).

Det åndelige klarsyn og den åndelige sikt skal da være dårlig. Så dårlig at mange ikke vil være i stand til å skille mellom lys og mørke, sannhet og løgn.

Den åndelige hørsel og evne til å skille vil for mange være så sløv at de ikke mer kan skille mellom den gode hyrdes røst og leiekarenes. De følger bare den som for øyeblikket roper høyest og tiltrekker seg mest oppmerksomhet, alltid på jakt etter noe nytt, alltid ute etter det ekstraordinære og sensasjonelle, stadig på ny opptent av utilfredsstillende begjær *”etter som det klør i ørene på dem”*, som virker til og stimulerer sansene og følelsene. Og så vender de øret bort fra sannheten og vender seg til eventyr (2 Tim 4,3-4).

I de siste dager skal det være liten eller slett ingen sans og forståelse for nødvendigheten av å våke og være edru og ikke uten videre tro enhver ånd, men prøve åndene, om de er av Gud.

Om det *”åndens sus”* en fornemmer, er fra himmel eller helvede.

Om det *”åndens vær”* som farer fram, er Guds egen oppfyllelse av sitt løfte om at Han i de siste

dager vil utgyte sin Ånd over alt kjød. Eller kanskje snarere et verk av demoners ånder som gjør tegn og under og mange kraftige gjerninger og derved fører mange vill.

Et verk av Guds hellige Ånd som overbeviser verden om synd, vitner om Jesus og herliggjør Ham og veileder Hans disipler til hele sannheten.

Eller et verk av avgrunnens forførende åndsmakter, som lar mennesker forbli i sine synder, vitner om og herliggjør noe annet enn Kristus, søker å få noe annet i sentrum for oppmerksomheten enn nettopp Ham, og fører hjertene bort fra Ham, blir fanget av løgnen og tror den.

(Fra "Den karimatiske vækkelse – pinse på ny? Dansk Luthersk Forlag 1971.) □

Jesus seiret over djevelen

AV ØIVIND ANDERSEN

"Da forlot djevelen ham, og se, engler kom til ham og tjente ham." Mat 4,11

Jesus seiret over djevelen ved å holde seg til Guds ord. Og vi skal nøye merke oss: Det gjorde han ved å holde seg til det som er skrevet. Han brukte Bibelen, Det gamle testamente. Han satte sin lit til og holdt seg selv i avhengighet av det som er skrevet. Ved å gjøre dette tvinger han djevelen til å avsløre seg og vise sin egentlige hensikt. På den måten tar han Satans våpen – forstillelsen og hykleriet – fra Satan og stiller ham åpenlyst frem. Da må Satan gi tapt og forlate Jesus. Jesus har seiret.

Det er som hele menneskeslektens representant og stedfortreder at Jesus har seiret over Satan. Kampen mellom Satan og Jesus er et oppgjør om hvem av de to som skal ha

herredømme i menneskeheten. Gjennom syndefallet var Satan *"denne verdens gud"*. Jesus kaller ham *"denne verdens fyrste"*. Satan er den sterke som med våpen vokter sitt hus. Jesus er den som er sterkere enn ham og kommer og tar Satans våpen fra ham og røver hans gods. (Luk 11,21-22). Jesus seiret, og Satans opphøyede maktstilling over menneskeheten var brutt.

Jesus sier senere om dette: *"Jeg så Satan falle ned fra himmelen som et lyn"*. "Himmelen" betyr ikke Guds bolig her, med det er å ha en opphøyet maktstilling over menneskeheten, og det Jesus sier, er i virkeligheten dette: Jeg så – opplevde – hvordan Satan i ett nu mistet sin opphøyede maktstilling i menneskeheten til meg.

I ørkenen vant Jesus den avgjørende seier over Satan. Men krigen mellom Satan og Jesus var ikke slutt med det. Jesus forfulgte sin seier fra stund til stund, fra dag til dag inntil han fullbyrdet den på Golgatas kors:

"Han avvæpnet maktene og myndighetene og stilte dem åpentlyst til skue idet han viste seg som seiersherre over dem på korset." (Kol 2,15). På veien opp til korset sier Jesus: *"Nå skal denne verdens fyrste kastes ut."* Da Jesus utåndet på korset, var seieren fullbyrdet.

(Fra "Ved kilden". 8. mars. Lunde forlag 1977) □

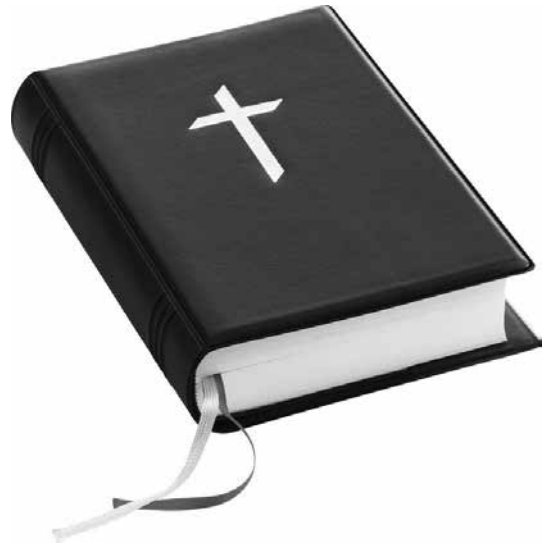
Bibelsyn – grenser og intellektuelt redeleg

AV JOHANNES KLEPPA

Eit kvart bibelforplikta bibelsyn må ta omsyn til og la seg forma av måten Bibelen møter oss på, Bibelens sjølvvitnemål. Det inneber at vi må ta på alvor at gjennom inspirasjonen tok Gud i bruk forfatarane sin personlegdom og utrustninga deira, men slik at resultatet vart som Gud ville i uttrykksmåte og innhald. Vi må ta på alvor at vi finn ulike litterære sjangrar i GT og NT, og vi må tolka dei ulike bøkene ut frå deira litterære eigenart. Vi må også ta omsyn til at GT er skrive på hebraisk og ut frå jødisk tenkjemåte og historie, som NT er skrive på gresk. Vi kan difor ikkje i alt og eitt lesa med vestlege briller, men med hebraiske og greske for å tolka rett ut frå språket og tenkjemåten. Det er også andre moment å ta omsyn til, men i siste instans er det "som Den Heilage Ande seier" (Hebr 3,7), der Kristus er stjerne og kjerne.

Etter å fylgt debatten om NLA og bibelsynet der, er det nokre ting ein kan undra seg over. Det eine er at det skal vera nødvendig å gå frå eit bibelsyn som seier at Bibelen er ufeilbarleg i alle delar (eit fundamentalistisk eller ortodoks bibelsyn) til eit eller anna konservativt bibelsyn fordi det første ikkje fungerer i praksis, for å vera intellektuelt redeleg eller av sjelesørgjeriske grunnar.

Den forståinga av Bibelen at han gjev seg ut for å vera ufeilbarleg i alle ting, har fungert i praksis gjennom heile kyrkjehistoria, og svært mange finn at det fungerer utmerka også i dag. Det same gjeld kravet til å vera intellektuelt redeleg. Det er eit sjølvsgt krav til ein kristen, og det er ikkje problematisk ut frå eit fundamentalistisk bibelsyn. Det er profane premiss ein legg for tenkinga, altså det allmenne vitskaps- eller kunnskapssynet, som kan skapa slike problem. Det synet at Bibelen i alt er ufeilbarleg, har lege til grunn for det aller meste av vekkings- og misjonsarbeidet, og har fungert godt i det omfattande sjelesorgarbeidet som har vore der.

Det andre som undrar, er at ein meiner NLA ikkje kan ha eit definert bibelsyn som ein arbeider ut frå, samstundes som ein finn det uproblematisk å ha eit konfesjonelt verdigrunnlag. Det lutherske fundamentet er ikkje sjølvsgt. Ein kunne lagt berre Bibelen til grunn, den oldkyrkjelege vedkjenninga, eller ein annan konfesjon – slik det er ved andre institusjonar.

Kan ein setja ei dogmatisk grense, kan ein også setja ei bibelsynsgrense – bibelsynet høyrer jo dogmatikken til. Menighedsfakultetet i Danmark har vedtektsfesta bibelsynet. Dansk Bibel-Institut har eit bibelsynsgrunnlag som forpliktar på at Bibelen er ufeilbarleg i alt – og der har nett to av lærarane fått professorkompetanse i GT på dette grunnlaget. For begge desse institusjonane er bibelsynet avgjerande. Det er viljen og kva ein meiner er tenleg, som avgjer kva grenser, dogmatisk og bibelsynsmessig, ein set for institusjonen.

(Fra Dagen 12.12.2013, med tillatelse fra forfatter.) □

NLA: Studentene har fått svar

AV PER HAAKONSEN

Studentene har fått svar – alt blir som før!

De som våger å lese Bibelen etter sin ordlyd får nå sitt pass påskrevet. De blir æreskjelt som biblisister eller fundamentalister og de har underforstått ingenting på en akademisk læreinstitusjon å gjøre. Her rår nemlig åndsfriheten og den lar seg ikke forene med bokstavtrelddom. Dette har NLA's rektor og lærere kunne forsikre oss om gjennom sine innlegg i Dagen.

Debatten omkring NLA har vært for sneversynt. Det dreier seg om mer enn skriftsyn og forskningens plass.

For det første gjelder det vårt alles forhold til Bibelen som en umistelig gave. Gjennom den har Gud åpenbart seg for oss mennesker. Han kaller oss til frelse eller om vi forneker ham – til fortapelse. Her er det ingen av oss som har råd til å trå feil. Vi må alle ha frelsesvisshet. Vi roper etter en nådig Gud og da må vi vite at det som står i Bibelen er sant.

Skulle det være slik som den teologiske forskning forteller oss, at noe er sant og annet er ikke sant, så fremstår Bibelen som en lite troverdig bok. For kristne mennesker landet rundt vil det skape sjelenød og forvirring. Den teologiske forskning ødelegger folks tillit til Bibelen. Det er ingen av oss som kan leve med en halvt troverdig bok.

For det annet. Alle som leser Bibelen forstår intuitivt at vi har å gjøre med et Gudsord og et menneskeord. Bibelen er Guds ord men skrevet ned av mennesker. Det skrevne ord er altså på en og samme tid både guddommelig og menneskelig. Apostlene og profetene skriver selvsagt ut fra sine personlige forutsetninger. Personlige evner og anlegg spiller inn spiller inn når ordene formes. De farves selvsagt også av den samtid de lever i. Men de skriver drevet av Den hellige ånd. For som det står: ”aldri er noe profetord fremkommet ved et menneskes

vilje, men de hellige Guds menn talte drevet av den Hellige Ånd.” (2 Pet 1.21).

Teologene prøver å skape en åpning for seg selv og sin forskning ved å si at det gjelder å skille det guddommelige fra det menneskelige. Tanken er at det guddommelig er det som gjelder, mens det menneskelige kan være full av feil og mangler. Dette er selvsagt meningsløst. Ordet er et integrert hele og det lar seg ikke skille i en guddommelig og en menneskelig komponent.

For det tredje. Flere av innsenderne til Dagen mener at det går an å holde fast på den akademiske frihet samtidig som man forplikter seg på bibeltroskap. Ja, det var dette kunststykke Menighetsfakultetet prøvde seg på i sin tid. Man erklærte at Skriften bare var ufeilbarlig når de gjaldt det religiøse og etiske innhold. Alt annet kunne gjøres til gjenstand for forskning, og her var Skriften slett ikke ufeilbarlig. Den våkne delen av lekfolket så straks det problematiske ved dette skillet. De spurte: ”Når ikke alt i Bibelen er inspirert, hvor går da grensen mellom det feilfrie og det feilbarlige?” Det spørsmålet er til dags dato ikke blitt besvart.

Forskningen bygger på den historisk-kritiske metoden og denne metoden ble innpasset ved Menighetsfakultetet fra dag én. Den skulle i begynnelsen være begrenset til de forhold som ikke angikk salighetens sak. Men vi vet hvordan det endte. I dag er ikke noen deler av Bibelen unndratt forskernes kritiske blikk. Resultatet er at vi har fått en bibeloppløsende teologi.

For det fjerde. Vi lever i en avkristnet tid. Vi var en gang å forstå som et kristent folk, men er det ikke lenger. Spørsmålet er: hvordan kunne dette gå til?

Kirken har gjennom mange år hatt sine ytre fiender - kulturliberalisme og sosial-

isme. Disse kreftene har ført det norske folk vill. I dag hyller vi verdier som står Skriften tvert imot. Men den kristne kirke har til alle tider hatt ytre fiender, så den motstanden hun møter i samfunnet er ikke noe nytt. Nei, hovedforklaringen på frafallet finner vi i kirken selv.

Så lenge kirken kunne si: ”Det står skrevet” var hun en uinntagelig festning. Så lenge den holdt seg i avhengighet av Ordet kunne den stå seg i mot alle den ondes piler. Men da Bibelen ikke lenger var å forstå som en autoritativ kilde, røk festningsverket.

Kirken ble stående uten det sverd som var nødvendig for å kjempe mot vantroens krefter. Det var ikke lenger ”Ordet alene” som gjaldt. Andre hensyn måtte nå også taes i betraktning. Det hadde forskningen åpnet for.

Konklusjonen er uunngåelig: den teologiske forskning er en ulykke for landet. Det er en aktivitet vi ikke trenger.

(Dagen 17.12.2013, med tillatelse fra forfatter) □

Israel fant gass og olje

AV STEINAR HANDELAND

Året 2012 vil bli stående i historien som det året Israel mistet olje og gass fra Egypt. Da stengte Mursi, Det muslimske brorskap sin president i Egypt, alle kraner til Israel.

Men det året gav Gud Israel gassfunnene på Tamar- og Leviatenfeltene i Middelhavet utenfor Tel-Aviv og Haifa. Og nå kom oljefunnet under samme feltene!

I dag flommer gassen inn i Israel for minst 100 år framover, og de bruker den infrastruktur som allerede var utbygget. Det var bare å kople seg på!

For 50 år siden fant Norge gass og olje i Nordsjøen, og nylig fant Israel gass og olje i Middelhavet. Det betyr at Israel også tjener milliarder på salget slik som Norge har gjort.

For Kypros har allerede inngått avtale med Israel om at de kan få selge sin gass til EU gjennom Kypros sine ledninger over til EU.
- Gud er god!

Tre forhold vil jeg gi deg å undres over:

1. Guds skjulte skatter:

Har Gud lovet Israel olje og gass? Ja, det ser vi mange steder i Bibelens profetiske budskap, f.eks. 5 M 33,19 og 24. Moses velsignet Israels

stammer, og til Aser-, Issakar- og Sebulonstammene profeterte han: *“Velsignet framfor sønner være Aser! Må han være den kjæreste blant sine brødre og dyppe sin fot i olje.”* Og Aser sitt stammeområde ligger ved kysten fra Haifa og nordover. Til Sebulon og Issakar profeterte Moses: *“For havets overflod og sandens skjulte skatter suger de inn!”*

Så Israelsfolket høster i dag av den gass og olje Herren har gjemt for dem til 2012.

Israelsfolket på 6 millioner + 2 millioner arabere i landet, ble nektet gass og olje fra Egypt i 2012. Hvordan kunne Gud passe øyeblikket - og gjemme all gass og olje til Israel ble nektet forsyninger fra Egypt? Fordi han er historiens Gud og Abraham, Isak og Jakobs Gud, den allvitende! Han som for 3.500 år siden gav Moses

å profetere til Israels stammer, de som nå er kommet hjem fra hele verden til Guds løftesland!

2. Gogkrigen og Russland:

Vil Israel trenge sin nye gass og olje? Ja, hvis fiendtlige araberstater rundt dem ikke vil samarbeide med Guds utvalgte folk, så må Israel klare seg selv. Kan de det nå? Ja, nå har de gass til matlaging og oljeraffinerier med bensin og olje til fly, krigsskip, tanks og alle slags kjøretøy. Kan dette være en brikke i Gogkrigen? Ja, for etter profetiene i Esek 38 - 39 skal Goghopens hær komme til Israel for "å rane og røve!" Siden Russland allerede er inne og støtter Syria og andre araberstater mot Israel, kan det nå gå fort framover. Vil Russland utvikle seg til et aggressivt land både mot Israel og Norge, fordi vi begge har funnet store oljerikdommer i havet?

3. Får Norge forbannelsen eller velsignelsen?

Dette er bibelsk: "Velg da velsignelsen!" formaner Bibelen. La oss be om at den "nye blå regjering" i Norge kan få rette opp mye av den ulykke som er brakt over oss i åtte år med "rødgrønn regjering!" Hvilken vei velger Norge framover for Midtøsten-politikken, ble det spurte om i Kongeparken i fjor?

Da må man ikke velge en to-statsløsning, som gir vekk Israels kjerneland: Judea, Samaria og halve Jerusalem, til en ny araberstat. For da går det fort mot Gogkrigen!

Det er forstemmende å vite at Israel henvendte seg til Norge da de fant gass utenfor Haifa nylig, men den "rødgrønne regjering" svarte ikke på brevene engang! Men den flinke oljebyen Stavanger kunne hjelpe jødene med sin 50-årige oljekompetanse og inviterte jødiske oljefolk til Stavanger og sa: "Vi vil hjelpe Israel med alt de vil vite, for det er vi som blant annet har bygget opp oljeraffineriene og havnelagrene, suplybåtene, all hjelpeindustrien for borreplattformene. Vi har skapt over 100.000 godt betalte jobber i nærmiljøet, og vi har teknisk kompetanse og datateknologi. Vi er nesten på høyde med Israels enorme mikrochiper og PC-maskiner - og ønsker et samarbeid!" Og så kom råd nummer to: "Israel, bare borrh litt dypere, så finner dere oljen under gassen!" Israel gjorde det, og i dag er store funn av både olje og gass gjort. Er det da rart at oljeminister Ola Borten Moe ble interessert og ble med til Israel for å knytte oljekontakter og industriavtaler?

Undrer du deg over Gud som har knyttet nettopp Norge til Israels oljeeventyr? Jeg undrer meg og spør med meg selv: Skal Gud få æren og takken? □

CD

"Jesus er veien til himmelen" med sang av:
Unge Røster fra Namsos.

Kan bestilles via våre nettsider:
www.bibelsk-tro.no

Eller ved å skrive til:
Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116
4311 Hommersåk

Biskopene og "likekjønnet ekteskap"

AV OLAV HERMOD KYDLAND

Vi vil i denne kommentaren ta for oss Den norske kirkes (Dnk) biskopers forhold til "likekjønnet ekteskap."

Torsdag den 17.10.2013 la bispemøtet fram sin uttalelse om "Ekteskapet i et evangelisk-luthersk perspektiv". Bispemøtet delte seg i to fraksjoner.

Bispemøtets flertall konkluderte slik: "Biskopene Byfuglien, Dahl, Fiske, Jørgensen, Kjolaas, Pettersen, Singasaas og Sommerfeldt finner i avveiningen mellom ulike sider ved ekteskapsforståelsen at det ikke er tilstrekkelig læremessig grunnlag for å avvise at homofile kan ordne sitt samliv etter dagens ekteskapslovgivning i Norge. Det er derfor heller ikke læremessig grunnlag for å avvise at kirken bidrar til at slike ekteskap inngås."

Mindretallet på fire biskoper gikk imot og uttalte blant annet: "Å definere likekjønnet samliv som ekteskap vil innebære et radikalt brudd med det som alltid har vært kirkens lære, og vi kan ikke se at det finnes teologisk grunnlag for å foreta et slikt brudd."

Loven om "likekjønnet ekteskap"

Loven om "likekjønnet ekteskap" ble vedtatt av Odelstinget 11. juni 2008 med 84 mot 41 stemmer og av Lagtinget 17. juni 2008 med 23 mot 17 stemmer. Samtidig ble også barneloven, adopsjonsloven og bioteknologiloven forandret med den hensikt å gi likekjønnede par samme rett som heterofile par etter loven til å få sitt samliv regnet som ekteskap.

Loven om "likekjønnet ekteskap" ble gjort gjeldene fra 1. januar 2009. Den 08.11.08 skrev Nina Karin Monsen i DagenM.:

"1. Januar 2009 våkner alle ektepar i Norge opp til et nytt ekteskap. Vi blir tvangsgiftet i løpet av natten. Vi – den store majoritet på ca 1,6 millioner mennesker har ikke fri vilje lenger. Stortingsflertallet hever seg over

demokratiets trivielle spilleregler, mens de snakket om likeverd. For gifte er det ikke laget overgangsregler".

At alle ekteskap som er inngått før 1. januar 2009 er konvertert inn i den nye ekteskapsloven, er et overgrep mot store deler av det norske folk. Ingen ble spurt om dette. Stortingsflertallet, tvang, bevisst eller ubevisst, det norske folk til å godta vedtaket.

Det er ufattelig at den nye kjønnsnøytrale "ekteskapsloven" kunne bli vedtatt i et land med en 1000 årlig kristelig tradisjon og med kristen formålsparagraf i barnehage og skole. Det henger nok sammen med hva Poul Hoffmann peker på i sin bok "Narkotika og sex i Bibelens lys". Han sier blant annet at i en verden hvor nettopp det seksuelle mer og mer vinner status som avgudskultus oppfattes det som "en slags blasfemi" å ville hindre dets utfoldelse. Slike anklager er blant de bitreste som rettes mot kirken.

Hva er så motivet for "likekjønnet ekteskap"? Nina Karin Monsen sier: "I all hovedsak er den forfalskede ekteskapsloven uttrykk for et ønske om å tilføre kristne et banesår som kristendommen ikke kan overleve".

Staten har følgelig opphøyet seg selv til gud og "forkynner" at kristendommen er passé og uten verdi lenger. Staten er følgelig blitt anti-kristelig og er med på å binde det norske folk til "denne verdens gud" med fatale konsekvenser for både tid og evighet.

Flertallet av biskopene støttet ikke den nye loven i 2008, bare to biskoper var positive til den. Men i 2013 ser vi forandringen som har skjedd i bispekollegiet hvor 8 av 12 biskoper går inn for vigsel av homofile og forbønn for homofile ektepar som inngått borgerlig vigsel.

En kan undre seg over hvor fort utviklingen har gått i Dnk angående dette spørsmålet. I 1997 konkluderte et enstemmig bispeutvalg

ved å si: ”å sidestille heterofilt ekteskap med homofilt samliv er i strid med grunnleggende etiske prinsipper i Bibelen og må anses som kirkesplittende vranglære.” Men i dag hevder heller ikke bispemøtets mindretall at dette er kirkesplittende vranglære.

At flertallet kan komme til denne konklusjon når det gjelder ”likekjønnet ekteskap”, er underlig. Selv hevder de at et fornyet arbeid med de bibelske tekster og hvordan tekstenes omtale av homofili og ekteskap skal bli forstått, har ført til en avgjørende endring i teologisk forståelse av homofilt samliv. Men hva sier Skriften?

Skriftens lære om ekteskapet og homoseksuelt samliv

I følge den Hellige Skrift er den nye ekteskapsloven et demonisk opprør mot Den treenige Gud, hans skaperordning og livslover for menneskene. Det er Gud som har skapt universet, alle levende vesener og menneskene. *”Gud Herren formet mennesket (adam) av jordens støv, og blåste livets ånde i hans nese, og mennesket ble til en levende sjel”* 1 M 2,7. Eva ble så dannet av Adams ribben, og til sammen utgjør de en enhet, ett kjød.

Jesus stadfester dette i Mark 10,6-7 og sier: *”Derfor skal mannen forlate sin far og sin mor og holde seg til sin hustru, og de to skal være ett kjød. Så er de da ikke lenger to, men ett kjød.”*

Bare det livslange monogame ekteskap mellom en mann og en kvinne, er i samsvar med Guds vilje og plan for menneskelivet. Alle andre seksuelle forhold utenfor ekteskapet (mellom en mann og en kvinne) betegner Bibelen som utukt, hor og ekteskapsbrudd.

Bibelen betegner også skapelsen av mann og kvinne som en profeti om det kommende forholdet mellom Kristus og menigheten, Kristi brud (Ef 5,31-32). Derfor kan vi slå fast at kjønnspolariteten er et vesentlig bilde i den kristne forståelsen av frelsen.

Når det gjelder resonnementet bak et endret syn på homofilt samliv i kirken, henviser flertallet til Lærenemdas innstilling av 2006

og til rapporten ”Sammen. Samliv og samlivsordninger i et kirkelig perspektiv”. I denne rapporten mente utvalgets flertall (6 av 9 medlemmer) at kirken kan medvirke ved inngåelse av ”likekjønnet ekteskap.” Videre ønsket et flertall på 7 medlemmer en forbønns-liturgi for borgerlig inngått ”likekjønnet ekteskap”.

Hva er det som har skjedd? Bibelen, både Det gamle – og Det nye testamente, har ikke forandret seg og er avvisende til homofilt samliv.

Guds ord karakteriserer det som synd. I 3 Mos 18,22 står det: *”Du skal ikke ligge med en mann slik som du ligger med en kvinne. Det er en styggedom”*. I 3 Mos 20,13 betegnes denne handling som *”en motbydelig gjerning”*.

Apostelen Paulus betegner denne synd som *”skammelig utukt”* (Rom 1,27) og sier: *”Hverken horkarerer eller avgudsdyrkere eller ekteskapsbrytere eller de som lar seg bruke til unaturlig utukt, eller menn som øver utukt med menn”*, skal arve Guds rike (1 Kor 6,9-10). Derfor kan vi slå fast at Den Hellige Skrift forbyr homofile/lesbiske samliv.

Luther sier i sin forklaring til budene i Den lille katekisme, som også er bekjennelsesskrift for Den norske kirke, følgende: ”Gud truer med å straffe alle som bryter disse bud. Derfor skal vi frykte hans vrede og ikke gjøre dem imot. Men alle dem som holder disse bud, lover han nåde og alt godt. Derfor skal vi også elske ham og sette vår lit til ham og gjerne gjøre etter hans bud”.

Holdningsendring

Men noen menneskers holdning til Guds ord har forandret seg. Nå heter det ikke lenger Skriften alene, men en må også ta utgangspunkt i menneskers livserfaring. Det vil si at en også må ta hensyn til hva som er godt for mennesker og for fellesskapet. Men er det ikke Bibelen som forteller oss hva som er godt for menneskene i et evighetsperspektiv? Det burde ha vært en selvsagt sak for biskoper i Dnk., men dessverre er det ikke det.

Det synes som om bispemøtets flertall er mer opptatt av livet her på jord og glemmer eller neglisjerer Bibelens tale om Guds frelsesverk ved Sønnen på Golgata kors og oppfordringen om å leve et hellig liv i samfunnet med Jesus Kristus, vårt eneste håp.

At flertallet av biskopene ikke tar Guds ord seriøst, viser følgende uttalelse: ”Vår vurdering er at dette omfattende arbeidet (Lærenemdas innstilling og rapporten ”Sammen”) viser at det ikke er tilstrekkelig grunnlag for at enkelt-utsagn med avvisning av homofilt samliv kan overprøve andre hensyn, og da særlig betydningen av at mennesker er skapt til å leve i relasjon til andre, noe som ikke minst kommer til uttrykk i kjærlighetsbudet.”

Følgelig mener flertallsbiskopene at kjærlighetsbudet må ha forrang framfor de enkelte bud om avvisning av homofilt samliv. Men det skinner i gjennom at det ikke er Bibelens forståelse av kjærlighet (agape) som anvendes, men en sekulær forståelse hvor Bibelens syndsbegrep verken tolereres eller aksepteres på dette området.

Når Dnks basis, Skriften, den normerende norm, og bekjennelsen, den avledede norm, ikke lenger er den øverste og avgjørende rettessnor for tro, lære og liv, da føres en på avveier fra sannheten. Følgelig avgjøres saken på et subjektivt grunnlag hvor tidsånden har den avgjørende betydning, mens Bibelens klare avvisning av homofilt samliv, forkastes.

Som en følge av avvisningen av de enkelte bud, så betraktes Paulus, Herrens utvalgte tjener og kalte apostel, bevisst eller ubevisst, som en kirkefader som en kan diskutere med og være uenige med. I praksis setter en seg over Herrens apostel og forkaster hans lære på dette området. Følgelig er en da også uenig med Jesus selv, for Paulus er Jesu Kristi apostel utsendt med fullmakt fra Herren. Det vil si at det Paulus sier, det sier han på vegne av Herren Jesus Kristus selv.

At bispemøtets flertall i praksis betrakter apostelen Paulus som en kirkefader som en kan diskutere med og være uenig med, er skrem-

mende. Forstår de ikke da at de opponerer mot Jesus Kristus selv. Med andre ord: Bispemøtet flertall setter seg opp mot Guds ord og følgelig mot Den treenige Gud.

Dette er ikke noe annet enn bibelopløsende og bibelfornektende teologi. Det er vranglære fra biskoper som farer vill, og som fører både seg selv og andre mennesker i fortapelsen dersom de ikke kommer til sannhets erkjennelse.

De som forkaster Bibelens lære om homofilt samliv, er ikke kirken, men ”løgnskirken”. Prof. Carl Fr. Wisløff skrev i sin tid at den sanne Jesu Kristi kirke sier ikke noe annet enn det som Guds ord sier: ”Om prest, prost eller bisp forkynner noe som er i strid med Guds ord i Bibelen, da er det ikke Jesu Kristi kirke som taler. Nei, da taler den falske kirke. Luther kalte den ”løgnskirken”. Den har fulgt den sanne kirke som en skygge hele tiden, det er akkurat som Kain og Abel, sier Luther.”

Kristus som Brudgom og de troende som brud

Det er bare det livslange, monogame ekteskap mellom én mann og én kvinne som er i samsvar med Guds skaperordning. Cand. theol. Stein Solberg har skrevet en leseverdige bok kalt ”Forenet med den Elskede” – ”Kristus som Brudgom og de troende som brud” (2008) hvor han tar for seg forholdet mellom ektemann og hustru i ekteskapet som skal avspeile forholdet mellom Kristus (Brudgommen) og menigheten (bruden).

Solberg skriver: ”Jeg er overbevist om at den åndelige søvn og likegyldighet forverres når nye ekteskapsordninger, som for eksempel ”ekteskap mellom to av samme kjønn”, blir akseptert og innført i kirken av kirkemøte og biskoper. Gudgitte grenser vil muligens bli brutt enda mer. Et hovedproblem i tiden er at den grunnleggende forskjell mellom mann og kvinne, mellom Kristus og mennesket, utviskes. Denne forskjellen er avgjørende og helsebringende både for kirke, ekteskap, barna, samfunnet og annet...

I lys av det jeg har skrevet om bruden og Brudgommen, må jeg spørre: Hvordan kan et homofilt ektepar avbilde Kristus som Brudgom og kirken som brud? Hvem er ”brud” i et bryllup mellom to menn? Hvor er brudgommen der to lesbiske kvinner ”gifter” seg? Et ekteskap mellom to kvinner (bruder), forkynner at vi ikke trenger en brudgom, ingen Kristus. Et ekteskap mellom to menn, forkynner at Kristus ikke trenger noen brud, men har nok med seg selv. Symbolkraften i disse forhold, er et angrep på kristendommen” (s. 32-33).

Biskopene bør lytte til det Solberg skriver her. ”Enkjønnet ekteskap” mellom to kvinner vitner om at en trenger ikke en brudgom, Kristus. Likedan vitner et ”ekteskap” mellom to menn at Kristus ikke trenger noen brud. Da kan en gjerne spørre om en ikke da gjør Kristi forsoning til et skuespill som ikke har noen reell verdi for menneskeslekten Men Skriften sier: *”Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.”* (Apg 4,12)

Saken er den at flertallsbiskopene angriper bibelsk kristendom og er med på å gjøre Dnk til en ”løgnskirke”. Derfor må ingen lytte til deres forførende og bibelfornektende tale.

Barnemarkedet, farløshet og morløshet

Loven om ”likekjønnet ekteskap” har omfattende konsekvenser for både det enkelte menneske og for samfunnet. De som kjempet for den nye loven, hadde fokus rettet på voksnes behov og krav, men liten forståelse for hva som er barnas beste selv om det er en menneskerett for barn å vokse opp med sine biologiske foreldre, når det er mulig (jfr. FNs Barnekonvensjon, Artikkel 7,1 og 18,1).

Det er skremmende og vemodig at flertallet av biskopene ønsker å vie og velsigne noe som Guds ord tar avstand fra og betegner som synd. Dermed åpner de også opp for barnemarkedet, selv om de ikke tar stilling til det på det nåværende tidspunkt. Dersom Dnk innfører en liturgi for ”likekjønnet ekteskap”, har det som

en konsekvens at en også godtar og velsigner planlagt farløshet og morløshet. Barn har en guddommelig rett til å ha sin egen mor og far. Hvordan kan da biskopene være med på å berøve noen barn denne retten? De har i hvert fall ikke fått noen mandat fra Den treenige Gud til å gjøre det!

Nina Karin Monsen skrev i en leseverdige kronikk i Vårt Land 28.03.2009 om forskjellen mellom heterofilt ekteskap og ”likekjønnet ekteskap”, og om barn og barnemarkedet:

”Ekteskapets verdier har fra 1000-tallet til 2008 i Norge vært basert på familiens organiske enhet og kristendommens velsignelse av denne enheten. Ekteskapet ordnet barns rettigheter og plikter ovenfor mor og far, og omvendt. Familiens barn var helsøsken med unntak ved dødsfall, skilsmisser og gjengifte. Barn kjente sine foreldre. Monogamiet sikret barnet kjent far, navn og arv, og sørget for at arven ikke ble spredd utenfor familie. Mor og far var barnets viktigste kompass til selverkjennelse og livsforståelse. Foreldre var bevissthetens poler. Barnet hadde eksistensielt sett, to hender å holde i. Familien blir aldri gammeldags, den er evig. Lover kan endres, familien ikke. Bare ”marriage – ekteskapet” uttrykker denne religiøse og kulturelle realiteten.

Likekjønnet ekteskap bygger ikke på religion, bare på et human-etisk livssyn og en ekstrem individualistisk, narsissistisk og sekulær kultur. To voksne menneskers følelser for hverandre bestemmer om de skal konstruere seg en ”familie”. Barnet planlegges sammen med en lege eller jordmor. Man velger sæd ut fra høyde, hår - og øyenfarge, samt blodtype, i Danmark også utdannelse. Der brukes ikke homofile menn. Den største sædbanken i verden, Cryos, markedsfører vakre småbarn slik en kennel bruker bilder av valper. Det er et gode alle under femti bør ha adgang til, mener den danske filosofen Thomas Søbirk Petersen.

Likekjønnet ekteskap bygger ikke på familien, men på vennskapet. Lesbiske par stifter aldri familie, de innfører skilsmisse fra dag en til barnets far, og river båndene mellom

barn og far over. Planlagte farløse barn er alltid halvt foreldreløs, de har ingen helsøsken, og de blir livsarvinger i fremmede slekter. De har bare en eksistensiell hånd å holde i. Men dette skal i debatten underforståes. Mens familien skal kunne konstrueres i alle retninger av hensyn til de homofile, med en del presters støtte, skal de homofile selv få lov til å være merkelig ukonstruerte. Biologiens grenser gjelder nå bare for dem. Man skal derfor gi inntrykk av at det finnes forskjellige ”typer” familier. Fordi enkjønnete par, og bare de, ikke passer inn i begrepene ekteskap, familie, foreldre og barn, ødelegges begrepene og forvrenses. Likekjønnet ekteskap oppløser familien, påfører barn tap, sorg, uvitenhet og stumhet.”

Biskopene har ikke tatt stilling til barn og barnemarkedet, sies det. Hvorfor ikke? Hva vil de svare på Monsens vektige anklager mot ”likekjønnet ekteskap” og barnemarkedet? Forstår de ikke at de farer vill og fører mange vill som Jesus Kristus døde for på Golgata kors?

Konklusjon

Vi må bare konstantere at flertallsbiskopenes syn har overhodet ikke noen læremessig grunnlag i Den hellige Skrift. De bryter med Dnks basis, Skriften og bekjennelsen.

De bryter med kirkens ekumeniske og tradisjonelle syn på ekteskapet og aksepterer ikke Bibelens syndsbegrep. I praksis har de, bevisst eller ubevisst, ikke bruk for Bibelens Jesus Kristus. De angriper i praksis sann evangelisk kristendom, og erstatter den med sekulær humanistisk tankegods i samsvar med tidsåndens forførelse.

Dette er ikke noe annet enn bibelkritisk og bibeloppløsende teologi som er nedbrytende for Guds folk, og fører mennesker, som Kristus døde for, i fortapelsen.

Dette er kirkesplittende vranglære. Derfor må Guds folk ikke delta i deres ”gudstjenester”, men be om at de må komme til sannhets erkjennelse. □

Vi ønsker å gi deg åndelig veiledning

- Oppbyggelige stykker
- Bibelstudieserier
- Sjelesorg
- Kristen etikk
- Trosforsvar
- Aktuelle spørsmål
- Sang og musikk
- Med mer

Seks nummer i året for kr. 180,- (studenter: 160,-)
Tegn 2014-abonnement nå, og du får GRATIS nr. 5 og 6 for 2013,
samt andaktsboka ”I lys av Ordet”.

Sendes til:

Bibelsk Tro
Postboks 264
4367 Nærbø

Betales med giroblankett som
følger med første tilsendte blad.

Navn: .....

Adr: .....

Kan også bestilles på Internett:
www.bibelsk-tro.no

Skapt i Guds bilde, til mann og kvinne

AV STEIN SOLBERG

Innledning

Skapelsen av kjønnene er en hemmelighet, der alt ikke er åpenbart. Vi trenger lys i Ordet og hjelp fra hverandre som menn og kvinner for å forstå denne dimensjon. Vi må stride for det jøde-kristne syn på mann og kvinne, men ikke bare strides. Vi må også søke sammen for å trenge inn i mysteriet, lytte til Ordet, se hvordan vi utfyller hverandre som kjønn i lys av Herrens plan for oss.

Mange har skrevet om dette temaet. Og fortsatt vil mye skrives. Personlig har jeg vært opptatt av skapelsen av kjønnene fra omvendelsen av. Diskusjonen om mann-kvinne, spørsmålet om kvinnelige prester og tjenestedeling var svært aktuelt i mitt teologistudium og er det fortsatt. Og spesielt aktuell har saken blitt i forbindelse med mitt Living Waters-engasjement, hvor vi møter en mengde medmennesker som strever med spørsmål rundt selve kjønnsidentiteten. Hva er det å være mann og kvinne? Hva er maskulinitet

og femininitet? Hvorfor tiltrekkes jeg av samme kjønn? Det å være skapt til mann og kvinne er høyst aktuelt og omfattende – og kontroversielt.

1. Guds bilde i skapelsen

Jeg skal ikke forsøke å si alt om Guds bildet, men konsentrere meg om Guds bilde som mann og kvinne. Først: Det at mennesket eier Guds bilde betyr:

- Vi avspeiler Gud – (liksom Kristus). (Heb 1,3; Kol 1,15).
- Er herlige, rettferdige og sanne. (Jf. Ef 4,24)
- Oppreiste, dvs. vi står i en spesiell relasjon til Skaperen.
- Vi hersker over fisker, fugler og dyr og hele verden liksom Gud (v. 26.)
- Vårt kall å tilbe Ham.

2. Både mannen og kvinnen

Guds bilde er imidlertid ikke bare en individuell størrelse. Guds bilde er primært mannen og

Støttefond for evangelisk arbeid og misjon

Stiftelsen På Bibelens Grunn
v/Edvard Jekteberg
Persokkrossen 3
4346 Hafrsfjord

NB! Nytt kontonummer: 3201.59.73713

kvinnen. Mennesket er ikke bare mann. Ordene i 1 Mos 1,27 er et oppgjør med all mannsjåvinisme og mannsopphøyelse. "I tillegg til menn finnes det også kvinnfolk", er et fullstendig ubibelsk utsagn. Mennesket er mann og kvinne! Begge kjønn avspeiler Gud. Dette glemmes eller overses i dag. Vi avbilder ikke Gud bare som enkeltmennesker. Men sammen. Mannen og kvinnen er, om jeg kan si det, to "halvdeler" av Guds bilde. (Og av menneskeheten.) Sammen er vi totaliteten og fylde av Guds bilde. Det komplette mennesket er mann og kvinne.

Guds vesen er kjærlighet. Hans vesen er å elske en annen, dele alt med en annen og hengi seg til en annen. Han er et guddommelig jeg som søker et du. Mennesket kjennetegnes derfor ved å kunne hengi seg til og elske en annen. Sammen formidler vi kjærlighetens vesen, vi som er skapt i Kjærlighetens bilde. Når Adam og Eva erfarte sin egen kjærlighet så de langt inn i Guds eget vesen. De ante trolig også at de var et bilde på forholdet Gud og mennesker, på Kristus og kirken. "Denne hemmelighet er stor", skriver Paulus. "Jeg taler her om Kristus og menigheten" (Ef 5,32).

Det at mannen og kvinnen er skapt i Guds bilde betyr at det er en "mannlig" og "kvinnelig" (eller bedre: en maskulin og en feminin) side i selveste Gud. Ikke i biologisk, men transcendent forstand. Gud er ikke "Mann-Kvinne", men det maskuline og feminine har sitt opphav i Guds vesen. Dette betyr også at det mannlige alene eller feminine alene ikke kan åpenbare Gud. Dersom det bare var menn eller bare kvinner på jord, kunne ikke helheten i Guds bilde avspeiles. Fylde av Guds vesen sees bare i foreningen mellom mannen og kvinnen. (Eller rettere: Mellom det maskuline og det feminine).

Denne sannhet gjelder ikke bare for ekteskapet, men også i kirke og samfunn. Vi er bestemt til å være ett. Være én ånd og én sjel. I ekteskapet er mannen og kvinnen dessuten ett kjød. Her åpenbares en ny dimensjon ved Guds bilde. Gud er Skaperen. Mennesket avspeiler Ham når vi "skaper et nytt liv". Bare mannen og kvinnen sammen kan skape et nytt kjød = barnet.

3. Skapelsen av kvinnen

Jeg skal ikke diskutere historisiteten i skapelsesberetningene. Kort vil jeg si: Dersom Bibelens første kapitler ikke er ("ur"-)historie, med hvilken rett har vi da til å kanonisere 1 Mos 1,27 og betrakte det øvrige stoffet som historisk illegitimt? For øvrig siterer Skriften ofte fra 1 Mos 1-3. Uten å blunke.

1 Mos 2,18ff åpenbarer en annen side ved hemmeligheten mellom mannen og kvinnen enn 1,27. Mennesket er, som vi har sett, ikke skapt for å være isolert og alene. Vi er skapt for å ha samfunn, v. 18. En "medhjelp" eller "livshjelp" betyr her en som utfyller, kompletterer og gjør hel. En som tilsvarende det andre kjønn. Som hånd i hanske. Ja, ezer brukes i GT mest om Gud. Eva er Guds feminine hjelp for Adam. Og omvendt! - Dette er et rikt avsnitt: Ikke et dyr eller det samme kjønn kunne møte Adams innerste lengsel. Ikke engang Gud. Bare det motsatte – det andre (hetero) - kjønn.

Kvinnen ble ikke tatt av jorden, men av mannen. Av hans side. Adam fikk dermed et tomrom som bare kvinnen kunne fylle! Bare hun "passet inn" i hjertegapet. Det samme tomrom er bygd inn i Eva. Slik er det med enhver mann og kvinne. Kvinnen eier en fylde av feminitet som mannen lengter etter. Og omvendt. Mannen har en maskulinitet som hun søker å bli komplett ved. Vi lengter etter "det andre" i "den andre". Vi er andre – hetero – orientert. Alle er derfor fundamentalt og potensielt hetero-seksuelle/emosjonelle i lys av skapelsen.

Skapelsen av kvinnen forkynner utfylling mellom kjønnene. En komplettering. Vårt liv og våre personer blir relasjonelt, identitetsmessig og seksuelt komplette bare sammen med det motsatte kjønn - når kjønnene utfyller hverandre i avhengighet. Det betyr ikke at en må være gift for å demonstrere denne komplettering. (Dessverre er faktisk noen ekteskap mindre kompletterende enn ugifte som samarbeider.) Hva erfarte så Adam når han møtte Eva?

a. Hans (ur)ensomhet blir fylt. Eva er ikke en fremmed. Han er mann - ish. Hun er kvinne - isha. Dette betyr at mannen og kvinnen er ett. De

er to sider av samme sak. Adam finner seg selv i henne. Han møter et "du" som han kan dele alt med. Men ikke bare det.

b. Han erfarer å bli komplett/hel hos henne som utfyller ham.

c. Han får identitet. Personlig identitet får vi ikke minst i relasjon til andre mennesker. Kjønnsideidentitet, som er sentrum i vår identitet, får vi i møte med vår Far som har designet meg og med det motsatte kjønn. Adam skjønte først hvem han var som mann når han møtte "den andre". Ikke den samme. Det samme gjaldt Eva.

Eva/kvinnen er så lik Adam/mannen at hun fullt og helt kan møte ham på det menneskelige plan. Samtidig er hun så ulik at han trekkes ut av selvkretsen. Adam skjønner hvem han er. Han får identitet – Han er mann, og erfarer det på dypet, i møte med det motsatte kjønn. Som Karl Barth (d.1968) har sagt det: "Hvis Eva bare var som han (Adam), en tallmessig mangfoldiggjøring av ham, ville ikke hans ensomhet bli fjernet. Et slikt menneske ville ikke stå for ham som en annen. Han ville bare gjenkjenne seg selv i det." Vi får ikke full identitet i møte med og foran det samme kjønn. Bare i en respektfull og kjærlig relasjon til det andre kjønn kan vi begynne en spennende oppdagelsesreise i hverandres verden. Adam og Eva fant her likheter og forskjeller mellom hverandre i ånd, sjel og kropp.

Børre Knudsen sier: "Adam oversetter vi med menneske. Men straks mennesket har funnet kvinnen, oversetter vi Adam med mann. Først da blir han mann. Først da opplever han seg selv som mann. Først da har du polariteten mann og kvinne. Og fra nå av er det disse to sammen som er mennesket. Det er uopplevelsen som beskrives her. Den gjentar seg gjennom historien hver gang en mann finner en kvinne... Han finner igjen helheten i sitt liv".

Med hvilken rett kan vi snakke om det maskuline og feminine?

1. Kjønn og maskulinitet/femininitet

I 1 Mos 1,27 leser vi: Og Gud skapte mennesket i sitt bilde, i Guds bilde skapte han det, til mann

og kvinne skapte han dem. Ordene "til mann og kvinne", kan oversettes "til maskulinum og femininum skapte han dem". Hebr. zakar unekeva bara otam er sterke kjønnsord og kan best gjengis på norsk med "til mannlig og kvinnelig skapte han dem" eller helst ved de nevnte latinske ord. Ordene betegner ikke bare kjønnsforskjeller. Da kunne vi oversatt ordene med "hann" og "hunn". Mennesket i en maskulin og feminin utgave er trukket inn i Guds eget vesen og bilde. Det er en maskulin og feminin dimensjon i selveste Gud som vi avbilder.

Vi kan ikke si at Gud har kjønn, men genus, et ord for "opphav", "opprinnelse." Begrepene maskulinitet og femininitet betegner denne genus-side. De er "transcendente" og har et guddommelig opphav. Problemet er at vi mangler ord på norsk for denne dimensjon slik vi har på engelsk og latin, hvor der skilles mellom sexus og genus, sexuality and male/female. Det at vi mangler begreper og blander kjønn med genus, skaper mye rot i norsk sammenheng. Ordene i 1 Mos 1,27 har ikke primært en kjønnside, men en "genus (gender) side".

Gender = genus (mask/fem) er altså en dypere og videre side, noe mye mer grunnleggende enn kjønn og seksualitet. Genus har sin rot i Gud. Det enkelte kjønn, dvs. mannen og kvinnen er en konkret manifestasjon av det maskuline/feminine. Men disse to ting faller ikke sammen. Dessuten har både mannen og kvinnen en maskulin og feminin side, skapt som de er av helhetens Gud og født både av far og mor. Men mannen skal finne sin primære identitet i det maskuline og kvinnen i det feminine, i balanse med det andre genus i seg.

2. Selve begrepene/ordene som brukes

Det ordet vi har oversatt mann/mannlig (zakal) betyr egentlig "noe som trenger seg inn, noe skarpt som kommer inn utenfra." Ordet for kvinne (nekeva) kan oversettes med "en kilde, fordypning eller en hule/gruve". Med verdifulle stener i. (Esek 28,13: Om en juvelers/gullsmeds arbeid). Eller "noe som omslutter".

Mannen trenger igjennom. Kvinnen er hun som

omslutter nærer, bærer og verner det verdifulle fosteret, barnet og andre. Selve ordene sier mye om oss. De hebraiske ord er nakne og direkte. Og kan brukes om selve kjønnsorganene. Vi pakker oversettelsen inn. Ikke bare ordene, men også hebraisk tenkning er annerledes enn vår. Når det brukes slike ord om mannen og kvinnen, taler dette om selve personligheten og helheten. Det maskuline/mannlige og det feminine/kvinnelige beskrives som konkav (innbuet) og konveks (utbuet). Den ene går innover, den andre utover. Eller som venstre og høyrehånden. Selve vår kropp avspeiles gjennom kjønnsorganene. Men ordene på hebraisk peker utover det seksuelle. Vi utfyller hverandre som personer mye dypere enn bare på det seksuelle plan.

Karl Stern (jøde-kristen psykiater og filosof) sier: "Det er et syn som er like gammelt som historien at måten vi utfyller hverandre på ikke begrenser seg til det fysiske, men til mannens og kvinnens karakter". Vår norske feministiske teologi har naturlig nok problemer med et slikt utsagn. Noe annet vi lærer av selve ordene her i 1 Mos 1 og 2, er at Skriften forkynner polaritet (motsatte sider) og komplementaritet: Mannlig (zakar) kvinnelig (nekeva) er forskjellig, utfyllende, ubegripelig og herlig tilpasset hverandre.

Noen konsekvenser

Ifølge skapelsesordene om mann og kvinne er mannen en gjennombryter, en inntrenger i positiv forstand. Kvinnen er en mottager. Her ser vi noe av det grunnleggende ved det maskuline og feminine. Ikke bare i forhold til det seksuelle og det å skape barn sammen. Men også i all annen samhandling. Kvinnen er dessuten tatt av Adams side. Hun er primært et kraftfullt relasjonsmenneske. Adam er tatt av jord. Han er et "arbeids"-/gjerningsmenneske. Det feminine er primært væren og nærværende, det maskuline er gjøren og handlende. Det feminine kan romme et barn, ja, også Guds egen Sønn. Som Maria, som vernet og ble et hjem for Gudesønnen og menigheten. Det maskuline kjønn har kall til å skjære igjennom,

initiere, angripe alle trusler og verne det feminine med-menneske og barnet. Også i lys Kristus og kirken, som brudgom-brud (bl.a. Ef 5) ser vi at Jesus tar initiativ og griper inn til frelse. Han gir seg selv og kjemper for sitt legeme, kirken. Menigheten er væren, mottager og lar seg frelse. Han elsker og redder. - Bruden tror, elsker og ærer Ham tilbake.

Ordparet kjærlighet og sannhet faller også sammen med disse to dimensjoner og dermed i Guds vesen. Karl Stern omtaler den hellige spenning slik: "Det må være en balanse mellom kontemplasjon og aksjon". Jeg vil føye til at det feminine og maskuline også må avspeiles i balansen mellom mystikk og dogmatikk, væren og gjøren, lytte og lyde. Og dessuten: Eva ble skapt sist. I lys av oppbygningen av skapelsestrinnene er mennesket skapelsens krone. Og Eva er mannens krone. Hun er finalen. Ingen kunne erstatte Eva for Adam. Hun er den uerstattelige skjønnhet, som avpeiler Han som er Skjønnheten. - Dessuten stod begge to foran sin Far og Skaper og hørte befalingen om å råde over jorden. Ikke bare Adam, men begge to skal utfylle hverandre i det store prosjekt det er å kultivere og utforske Guds verden.

Nyskapelsen av Guds bilde

Nyskapelsen av Guds bilde er ikke temaet her. Men dets forlengelse. For bildet er fallent og ikke intakt, slik kirken taler i dag! Nyskapelsen er også en hovedsak i vårt arbeid med mennesker som strever med kjønnsidentitet og samkjønnsproblematikk. Jeg er overbevist om at kjønnsforvirringen i hjem og samfunn skaper en "kjønnsidentitets-forstyrrelse" i våre barn. Denne forvirring og ikke minst en manglende bekreftelse og aksept fra foreldre, venner og andre av samme kjønn, skaper et vakuum av lengsler som lett kan erotiseres i forhold til samme kjønn.

Jeg vil kort peke på noen kilder til gjenoppsettelse av Guds bilde, enten det gjelder kjønnsperspektiv eller helliggjørelsen i vid forstand:

1. Allerede i inkarnasjonen begynte gjen-skapelsen av menneskeheten. Den siste Adam, Kristus er Guds Bilde, som forener Gud og alt menneskelig i seg. Ireneus forkynte dette kraftfullt: "Da Kristus ble inkarnert og ble menneske, rekapitulerte Han [dvs. "samlet Han opp"] i seg hele den lange linje av det menneskelige kjønn og gir oss frelsen tilbake, slik at det vi tapte i Adam [å være Guds bilde], er gjenvunnet i Kristus." Både splittelsen mellom kjønnene og mitt forholdt til det maskuline/feminine i meg forsones. Ved Ordet, dåpen og troen forenes jeg med Ham som forener meg til et hele.

2. Kristi korsdød har direkte relevans for vår kjønnsidentitet. På korset bærer Kristus alt. Inklusivt våre liv med synd og indre sår. Hvis vi er krenket i selve vår kjønnsidentitet som mann og kvinne, kan også disse sår begynne å leges. Vi får "legedom ved Hans sår", som i hebraisk

kontekst betyr legedom for hele personligheten. I dåp og bekjennelse foran korset, korsfestes det gamle bilde.

3. I Kristi oppstandelse oppstår ikke bare en nøytral personlighetsside ved oss. Kristi oppstandelse (og foreningen med Ham) er oppstandelsen av det nye bilde, det sanne jeg. Selve mannen og kvinnen (det maskuline og feminine), det sanne hetero-jeg oppstår og fornyes. I Ham får vi del i Hans vidunderlige heteroseksuelle nyskapelse.

4. Den Hellige Ånd løfter vår tros øyne mot vår Fader gjennom Ordet. Vi står i samme posisjon som det første menneskepar som fikk identitet og ikke minst kjønnsidentitet ved å høre Hans bekræftende ord: "Du er min elskede sønn og datter. I hvem jeg har velbehag". De fikk se inn i Skaperens strålende øyne som lyste av stolthet mot dem. I Kristus kan vi fortsette med det. □

Å bli rensset fra synd

AV HANS ERIK NISSEN

"... og Jesus, hans Sønn's blod renser fra all synd." (1 Joh 1,7)

Dette Ordet følger et Guds barn gjennom hele livet. Det går ikke én dag uten at vi har bruk for det. Det taler om det største av alt: å bli rensset fra synd.

Ifølge vår fornuft er det bare en mulighet for at dette kan skje. Det er, hvis vi kunne rense oss selv. Den veien blir fulgt av millioner ut over jord. Bak de fremmede religionene ligger menneskers ønske om å forbedre seg selv, slik at de kan bestå for Gud.

Alle slike forsøk er dømt til å mislykkes. En annen må handle. Og en annen har gjort det. Guds egen Sønn ble kjød og blod. Han brakte sitt blod som offerblod. Med det sonde han for synden. Derfor har det en rensende kraft.

Jesu blod renser virkelig. Det yter ikke noe tilskudd. Det hjelper ikke bare delvis. Har blodet rensset deg, er du fullstendig ren. Det kan være

vanskelig å tro når du tenker på hvor fast synden henger ved oss. Men det er sant. Jesu blod gjør deg hvit som snø.

Det er oss blodet renser. Jesus er Frelser for virkelige syndere. Uten å ville det selv, gir vi så lett den tanken råderom at dette gjelder alle andre enn meg. Vi kan forstå at det er nåde for alle de andre, men at det skulle være det for meg, er ubegripelig. Likevel er det deg – nettopp deg – blodet renser!

Til slutt er det tale om all synd. Kanskje tror du at Jesu blod renser fra det aller meste av synden. Men det stemmer ikke. Blodet renser fra all synd. Det er ikke noen synd, og det vil ikke komme noen som blodet ikke kan rense fra. Så stor er blodets kraft.

Da du kom til troen på Lammets blod, førte Gud deg over fra døden til livet. I hans øyne ble du en fullstendig rensset synder. Så lenge du blir i troen, er du hvit som snø. Hver dag får du be

om at Jesu blod må komme inn over hele ditt liv
– inn i alle hjørner og kroker. Da blir du i nåden.

På din siste dag får du reise til himmelen med
dette Ordet som ditt. Blodet renser fra all synd.
(Fra ”Ett er nødvendig” 2. september) □

La Skriften for deg tenke

Av Axel Remme

*Når hyrder fører folket vill
da skal man seg betakke
og ikke være taus og snill,
men om vranglæren snakke.
Og si som sant, at falsk blir hver
som ikke følger Guds ord her,
men vil til annet trakte.*

*Man tror det er så rett og fromt
å følge tidens tanker.
Men det er ikke gluft og gromt
å feste der sitt anker.
Den kommer farefullt i drift
som velger bli i vantros skift
hvor sannheten titt mankerer.*

*Hva som er sant vi kjenne kan.
Det skal enhver fornemme
så tydelig hver kvinne, mann,
som vil Guds vilje fremme.
For læren kommet i fra Gud,
den kjenner hver som tror hans bud
og lyder Åndens stemme.*

*Du har som før en ledetråd:
La Skriften for deg tenke
om sant og rett, så skal Guds råd
bli deg en kjær god lenke,
som leder og deg pryder så
at du ved Guds ord stadig må
deg i hans visdom senke.*

*Men vil du følge kjødets lyst,
få lettvint gunst og heder,
og næres av din tankes bryst,
gjør folk og sinn til leder,
da kan du saktens bifall få
selv med en bibeltro i stå,
ha religiøse gleder.*

*Vil du med kloke gå deg vill
i meningenes mylder,
med tro at allting går seg til
når bare tiden stunder.
Det er et spill fra undergrunn
å vente på den onde stund
når fler i vantro blunder.*

*Nei, våkn nå opp fra vakkings dorm,
reis deg fra søvnens dvale!
Nå raser siste tiders storm,
så hør og tro, og tale
rett uten selv å legge til
eller fratrekke som man vil,
men la Guds ord befale.*

*Vær tro mot det du leser, vet,
Guds sannhet aldri miste.
Vi har kun én autoritet,
intet ham fra deg vriste.
For alt er rett som han har sagt.
Vår Skaper har hit sannhet brakt,
som Jesus Kristus viste.*

Medarbeidere og skribenter i dette nummeret:

Erik Høiby

Født 1937 i Hamar. Latin-artium. Indremisjonsselskapets bibelskole i Oslo 1957-59. Forkynner i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap 1959-66. Fra 1966-68 sekretær i Askim Indremisjon. Kretssekretær i Skiens krets av Den Norske Santalmisjon 1968-89. Fra 1989 til 1997 bibellærer i Langesundsfjordens Indremisjonsselskap.

Gunnar Nilsson

Født 1949 i Nybro, Sverige. Bonde. Forkynner i forskjellige sammenhenger siden 1986. Forstander i Sydöstra Smålands Lutherska Församling.

Johannes Kleppa

Født 1952 i Hjelmeland. Mellomfag i kristendom. Arbeidet i Santalmisjonen, Indremisjonsforbundet og Dagen. Vært med i diverse styrer og råd. Skrevet diverse bøker, særlig om indremisjonshistorie. Er for tiden frilanser i kristent arbeid med skriving, forkynnelse og undervisning. Underviser i år en del på Fjellheim Bibelskole, Tromsø.

Per Haakonsen

Født i Bergen i 1942. Magister i statsvitenskap fra Universitetet i Oslo. Mellomfag i kristendom fra Menighetsfakultetet. Yrkespraksis fra Forsvarsdepartementet, Landbruksdepartementet og kommunal forvaltning. Kontorsjef ved Norges Landbrukshøgskole. Nå forfatter og foredragsholder på heltid. Utgitt tre bøker om Israel.

Steinar Handeland

Født 29.04.47 i Flekkefjord. Tryggheim folkehøgskole.

Stavanger Lærerskole og et år kristendom grunnfag. Deretter 8 år i Nordmøre krets av NLM som ungdomssekretær, kretssekretær og barnehagekonsulent. 1981-84 skolesekretær og forkynner ved NLMs hovedkontor. 3 år som områdesekretær i Flekkefjord felleslag av NLM. Lærer, melkebonde og forkynner i 15 år i heimbygda. 2003-2005 forkynner i Karmel-Instituttet. Fra 2005 forkynner for bladet "Evangelisten" på landsbasis.

Stein Solberg

Født 1952 i Halden. Utdannet ved Menighetsfakultet. Forkynner i Indremisjonsselskapet fra 1981 til 1997. Ordinert 1988. Distriktprest, senere vikarprest i Halden (1999-2002). Fra 2002 ansatt i Stiftelsen "Levende Steiner". Er primært forkynner fortsatt. Samtidig leder for Living Waters i Norge (siden 1997). Er forfatter og sjelesørger. Er med i et nettverk om vekkelsesforkynnelse. Medlem av Norsk Bibels råd.

Hans Erik Nissen

Født 1938 i København. Cand. theol. ved København Universitet 1965. Sogneprest i København fra 1966. Forstander ved Luthersk Missionsforenings Højskole, Hillerød, fra 1970 til 2003. Har skrevet flere bøker og artikler. Nå frivillig forkynner.

Axel Remme

Født 1930 i Bø i Vesterålen. Utdannet tømmermann. Indremisjonens 2-årige bibelskole i Oslo 1955-1957. Har vært ungdoms-, lands- og kretssekretær i Den Indre Sjømannsmisjon (DISM). Klokker i Vennesla, Kristiansand. 1989-1997 generalsekretær i DISM. Nå frivillig forkynner.

M Ø T E R

Bibelsk Tro – Skjæveland

Dag	Dato	Kl.	Taler/møte
Søndag	09. feb.	19.00	Peter Olsen. Tema: "Gud i dom og nåde". Sang: Einar og Rolf
Lørdag	15. feb.	19.30	Dafinn Natland. Sang: Torvald Kjetilstad
Søndag	16. feb.	11.00	————— —————
Søndag	23. feb.	11.00	Oddvar Dahl
Søndag	02. mars	11.00	Otto Jakobsen
Søndag	09. mars	11.00	Ole Andreas Meling
Søndag	16. mars	11.00	Arthur Salte
Søndag	23. mars	11.00	Tollak Jakobsen
Søndag	30. mars	11.00	DELK
Søndag	06. april	11.00	Eivind Gjerde
Søndag	13. april	11.00	Axel Saxe. Nattverd
Langfredag	18. apr.	11.00	Lorents Nord-Varhaug
1. Påskedag	20. apr.	11.00	Einar Sunde

Et lite utvalg fra vårt utsalg:

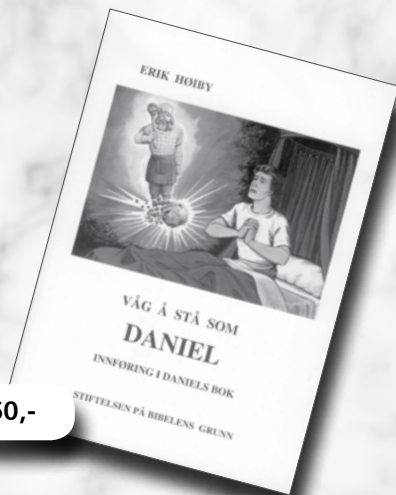
Mot kveld

Undertittel: "Guds plan skal bli fullført".
Bok av Kristian Fagerli.

Kr 150,-

Våg å stå som Daniel

Innføring i Daniels bok.
Bok av Erik Høyby.

Kr 160,-

Himmelen er vårt hjem

CD med sang av Namdal Mannskor.
Utgitt på Basunen forlag.

Kr 180,-

Bibelsk Tros kassettjeneste
Postboks 116, 4311 Hommersåk
E-post: olstokka@frisurf.no

Det er enkelt å bestille via våre nettsider:

www.bibelsk-tro.no

Artikler, taler, litteratur og musikk

Etter jul

Av Annbjørg Helland Sævareid

*Då englane var borte og songen tona ut,
var hyrdingane fylte av helsinga frå Gud.*

*Dei skunda seg mot stallen
der Himmelen steig ned,
og fann det vesle barnet
som kom med evig fred.*

*Eg møtte ikkje englar. Eg hørde ingen song,
men i mitt hjarta kjende eg litt av samme trong.*

*Eg ville møte Jesus
og eiga freden hans,
men stallen han var borte
og krubba utan glans.*

*Eg gjekk ei stund og leita blant halm og gule strå.
Så fann eg han på krossen, og høyr kva eg fekk sjå:*

*Her tok han mine synder
og sa at dei var hans.
I byte tok han på meg
si kledning og sin krans.*

*Til deg som enda leitar og lengtar etter fred,
som englane bar bod om då Jesu kom her ned:*

*Du finn han ikkje lenger
i krubbe eller stall,
men lyft ditt blikk mot krossen
og høyr hans milde kall.*

(Hentet fra "Nardussalve", utgitt på Sambåndet Forlag 2007)

"Og med eitt var det ein stor himmelhær saman med engelen, som lova Gud og sa: Ære vere Gud i det høgste, og fred på jorda, og Guds hugnad med menneske. Og det hende, då englane hadde fare frå dei opp til himmelen, då sa gjetarane til kvarandre: Lat oss no gå rett til Betlehem og sjå det som har hendt, det som Herren har gjort kjent for oss".

